δρχ. 200 τεύχος 21

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

Η ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΗΜΕΡΑ
Σοφία Χριστοφή

ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
Δημήτρης Αποστολόπουλος

Όλοι όσοι αυτοκαλούνται αριστεροί ή δεξιοί επαναστάτες, μόνο «επαναστάτες» δεν είναι. Γιατί ο επαναστάτης δε δέχεται επίθετα, τ' αρνείται...

Μέσα στην νεολαία συναντούμε το γνήσιο λαϊκό επαναστατικό πνεύμα.
Το πνεύμα της αμφισβητήσεως και της εξεγέρσεως εναντίον του παρηκμασμένου αστικού κόσμου.
Η νεολαία δεν γεννήθηκε για να υπηρετεί ξεπερασμένες ιστορικά καταστάσεις, αλλά για να πρωτοστατεί εις την ανέγερση ενός νέου υγειούς αρρενωπού κόσμου.
Η εθνικοεπαναστατική νεολαία έχει την αποστολή να κτίσει τον νέο αυτό κόσμο.
Εναντια στο χρεωκοπημένο κομμουνισμό και καπιταλισμό, η εθνικοεπαναστατική νεολαία διαδηλώνει την πίστη της στις αξίες της πατρίδος, του σοσιαλισμού, του φυλετισμού.
Στις αξίες της ΝΕΑΣ ΤΑΞΕΩΣ.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή ενός έτους: **2.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.
Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

Ενώ η εκλ
γάλο» αγων
σερα χρόνια
εθνικισμός ε
Είναι ένας
Εμείς λέμ
τες, όχι στο
Αυτά για τ
Σ' αυτό το
φοιτητών κα
Έχουμε επί
πρώην γραμ
τικές συνέπ
φιέρωμα» στ
προσεκτικά
«Κράτος».
ποία αφήνο
Συναγωνι
τον εθνικισ
σάς, να στη
πάντα μονο
Ας κτίσου
Εθνικισμού
Ας συνδέ
νάμεις της
λους τους
νίκανους μ
Είμαστε
που μας έρ
Εμείς μέ
την κατεύθ

ΤΟ ΓΑΛΛ
ΕΘΝΙΚΙΣ
STALIN
ΝΕΟΛΑΙ
Μ. BILD
ΕΚΧΡΙΣΤ

EDITORIAL

Ενώ η εκλογολογία έχει εισβάλει στην καθημερινή ζωή μας, ενώ ο «Ψηλός» με τον «Μεγάλο» αγωνίζονται για το ποιος θα μας κλέβει — κρυφά και φανερά — για τα επόμενα τέσσερα χρόνια, εμείς οι εθνικιστές, με τη στάση μας μπροστά στις κάλπες, δείχνουμε πως ο εθνικισμός είναι κάτι πολύ περισσότερο από ένα κόμμα.

Είναι ένας τρόπος ζωής, ένας τρόπος συμπεριφοράς, ένας τρόπος σκέψεως.

Εμείς λέμε: Όχι στους μασσόνους, όχι στους φιλο-Σιωνιστές, όχι στους κεφαλαιοκράτες, όχι στους μπολσεβίκους. ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ.

Αυτά για τις εκλογές.

Σ' αυτό το τεύχος μπορείτε να διαβάσετε για την ιστορία και τους αγώνες των Γάλλων φοιτητών και νεολαίων εθνικιστών, απέναντι στην κρατική και αριστερίστικη τρομοκρατία. Έχουμε επίσης την χαρά να φιλοξενούμε την εργασία του κυρίου Χρήστου Σκούρου — πρώην γραμματέα του Πατριαρχείου της Ιερουσαλήμ πάνω στο Χριστιανισμό και τις αρνητικές συνέπειες που είχε στις πολιτιστικές παραδόσεις των λαών. Ακόμα, ένα μικρό «αφιέρωμα» στο θάνατο του μεγάλου Γερμανού επιστήμονα Κ. Λόρεντς. Αξίζει να διαβάσετε προσεκτικά ένα σπουδαίο θεωρητικό-ιδεολογικό κείμενο του Αριστ. Καλέντζη πάνω στο «Κράτος». Τελειώνουμε με τη συνέντευξη του αρχηγού της νεολαίας του Λεπέν, την οποία αφήνουμε να την σχολιάσετε εσείς.

Συναγωνιστές, εμείς συνεχίζουμε την προσπάθειά μας. *Είμαστε οι μόνοι που βγάλαμε τον εθνικισμό από το φετιχισμό και τα «σύνορα του χώρου».* Ζητάμε όμως κι από όλους εσάς, να στηρίξετε την αυτοδυναμία του περιοδικού μας. Ο αγώνας δεν μπορεί να είναι πάντα μονοσήμαντος.

Ας κτίσουμε όλοι μαζί τα ιδεολογικά θεμέλια του Νέου Εθνικισμού, του Ριζοσπαστικού Εθνικισμού, του Κοινωνικού Εθνικισμού.

Ας συνδέσουμε το Εθνικιστικό Κίνημα με τα κοινωνικά υποκείμενα της χώρας, με τις δυνάμεις της εθνικής αμφισβητησης κι αντιπαραθέσεως. Είμαστε πολύ πιο πατριώτες απ' όλους τους αστικοφιλελεύθερους «σωτήρες». Είμαστε πιο «αριστεροί» απ' όλους τους ανίκανους μαρξιστές και «σοσιαλ-ληστές».

Είμαστε πιο ικανοί, απ' όλους αυτούς τους τεχνοκράτες-οικονομολόγους Made in USA, που μας έρχονται μ' έτοιμες συνταγές και φιλοσοφίες.

Εμείς μέσα απ' αυτό το περιοδικό, θα συμβάλουμε μ' όλες μας τις δυνάμεις προς αυτή την κατεύθυνση.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Τα κινήματα και κόμματα με χαρακτήρα Εθνικιστικό – στην Γαλλία – πάντα μέσα στις «Τάξεις» τους είχαν για μέλη μέρος της πανεπιστημιακής νεολαίας.

*Οι δύο κύριες φοιτητικές οργανώσεις ήταν η **FEN** (Σύνδεσμος των Εθνικιστών Φοιτητών) και ο **GUD** (Ομάδα για την Ένωση της Νομικής στην αρχή και αργότερα Ομάδα για την Ένωση και την Άμυνα). Αυτές οι δύο οργανώσεις πάντα είχαν σχέσεις με τα πολιτικά κινήματα.*

*Έτσι η **FEN** ήταν στην αρχή το φοιτητικό κίνημα της **JEUNE NATION** (που ιδρύθηκε το 1949 και διαλύθηκε από την κυβέρνηση το 1959) και μετά η **EUROPE ACTION** (που ιδρύθηκε το 1962 και αυτοδιαλύθηκε το 1967).*

*Ο **GUD,** ιδρύθηκε από το κίνημα της **OCCIDENT** το 1969, μετά απέκτησε σχέσεις με την **ORDRE NOUVEAU** (που ιδρύθηκε το 1969 και διαλύθηκε από την κυβέρνηση το 1974), με το **FAIRE FRONT** (που ιδρύθηκε το 1973 και αυτοδιαλύθηκε το 1974) και μετά με το **PARTI des FORCES NOUVELLES** μέχρι το 1974.*

*Σήμερα ο GUD είναι το πανεπιστημιακό τμήμα του νέου κινήματος που ονομάζεται **TROISEME VOIE** (που ιδρύθηκε μετά την διάλυση του **PFN** και του **MNP**) και αγωνίζεται για τον Ευρωπαϊκό Επαναστατικό Εθνικισμό.*

BERTRAND DECAUX

La Federation des Etudiants Nationalistes.

Ιδρύθηκε το 1957 από τους υπεύθυνους της νεολαίας της Jeune Nation, κυρίως από τους Dominique Venner και Francois d' Orcival και ασχολήθηκε με συγκέντρωση και ιδεολογική προετοιμασία των νέων στα πανεπιστήμια της Γαλλίας.

Κατά την διάρκεια της πρώτης περιόδου της ζωής της, οι δράσεις της FEN επηρεάζονται από την κρίση της πολιτικής ζωής στην Γαλλία στην αρχή με την Ινδοκίνα και αργότερα με την Αλγερία.

Όταν το 1959 η Jeune Nation διαλύθηκε από την Κυβέρνηση, η FEN συνέχισε την ζωή της παράνομα αυτή την φορά, παρ' όλο που όλοι της οι ηγέτες βρισκόταν στην φυλακή.

Οι δράσεις του κινήματος κατά την περίοδο της ΟΑΣ (τρομοκρατική εθνικιστική κίνηση που αγωνιζόταν για την διατήρηση της Γαλλικής Αλγερίας), χαρακτηρίζεται από κλασσικές δράσεις την ημέρα και τρομοκρατικές δράσεις την νύκτα. Η FEN θα πληρώσει πολλά για τους αγώνες της υπέρ της Γαλλικής Αλγερίας, οι ομάδες FEN του Παρισιού και του Αλγερίου θα χάσουν πολλά μέλη τους όχι μόνο με τις φυλακίσεις, που οι νεολαίοι επαναστάτες εθνικιστές των 18 χρόνων φυλακίζονται μέχρι 32 μήνες αλλά και πολλοί «οδηγούνται» μυστικά στα νεκροταφεία.

Το 1963 η FEN γίνεται το φοιτητικό τμήμα του κινήματος EUROPE ACTION και ενώνει την μοίρα της μαζί με το νέο κίνημα και αυτοδιαλύεται τον ίδιο χρόνο του 1967.

Κατά την διάρκεια της περιόδου 1963-1967 η FEN κατευθυνόταν από τον Schmetr και εργάζεται στην μέση εκπαίδευση, εκείνη η εποχή είναι η εποχή των πρώτων πεζοδρομιακών αγώνων με τους αριστεριστές, το προάγγελμα του Μαΐου του '68, του πεζοδρομιακού αγώνα ενάντια στις δυνάμεις της τάξεως του κράτους και της επαναστατικής αριστεράς.

Το 1967, λίγο πριν την αυτοδιάλυση του κινήματος της FEN ο Alain Robert θα εγκαταλείψει το κίνημα για να δημιουργήσει την OCCIDENT. Η FEN και η OCCIDENT μετά την διάλυση της EUROPE ACTION και θα ενωθούν κάτω από την σημαία της OCCIDENT.

OCCIDENT 1967-1969

Το κίνημα της OCCIDENT δεν είναι ένα κίνημα που χαρακτηρίζεται για τους αγώνες της μόνο στα πανεπιστήμια και στα Λύκεια. Μέλη της γίνονται νεολαίοι απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα, θα είναι άδικο όμως να μην αναφερθεί ότι όλες οι δράσεις της γίνονται στα πανεπιστημια και πιο συγκεκριμένα στα Παριζιάνικα, γιατί η έλλειψη στελεχών της δημιούργησε προβλήματα στις επαρχιακές πόλεις.

Το 1967 τα Γαλλικά πανεπιστήμια θα ζήσουν μία κατάσταση που θα διαρκέσει μέχρι το 1973-74. Η επαναστατική αριστερά (τροτσκιστές, μαοϊκοί και α-

ναρχικοί) αγωνιζόταν να διώξουν τους εθνικιστές επαναστάτες από τα πανεπιστήμια.

Την περίοδο αυτή δεν γίνεται ένας πόλεμος ανάμεσα σε δύο διαφορετικές ιδεολογίες. Αλλά οι «δημοκράτες» προσπαθούν με οποιοδήποτε τρόπο να σβήσουν από τα πανεπιστήμια τους νέους πατριώτες και να τους απαγορεύσουν το δικαίωμα να σπουδάσουν.

Είναι η περίοδος που οποιαδήποτε αφισσοκόληση ή συγκέντρωση ομιλίας δεν μπορεί να γίνει χωρίς ένα κράνος στο κεφάλι (Λευκό για τους αριστεριστές, μαύρο για τους εθνικιστές επαναστάτες) και ένα ρόπαλο στο χέρι.

Τα πιο δύσκολα χρόνια ήταν 1968-69. Τα βίαια επεισόδια εναντίον των κεντρικών γραφειων του Γαλλικού κομμουνιστικού κόμματος, με μέλη της OCCIDENT με άλλους ανένταχτους εθνικιστές από την μία μεριά, και τις δυνάμεις της αστυνομίας από την άλλη διήρκεσαν αρκετές ώρες.

Στα πανεπιστήμια, οι αριστεριστές οργανώνονται στην μαρξιστική βάση του Nanterre που Εθνικιστές επιτίθενται τρεις φορές και καθαρίζουν την περιοχή μέσα σ' ένα μήνα. Οι τραυματίες και από τις δύο μεριές είναι αρκετοί. Οι πανεπιστημιακές αρχές κλείνουν τα πανεπιστήμια της Nanterre.

Στις 3 Μαΐου του 1968, οι αριστεριστές επιτίθενται εναντίον των εθνικιστικών εκδηλώσεων.

Η OCCIDENT ανακοινώνει ότι θα καταλάβει το πανεπιστήμιο της Σορβόννης (άλλη μαρξιστική βάση, που υποστηρίζεται από 500 περίπου αριστεριστές). Η OCCIDENT θα συγκεντρώσει 250 περίπου ακτιβίστες εθνικιστές επαναστάτες της πρώτης γραμμής, αποφασισμένους για όλα...

Η επιχείρηση αναβάλλεται γιατί το πανεπιστήμιο καταλαμβάνεται από τις αστυνομικές δυνάμεις.

Η OCCIDENT αλλάζει δρόμο. Αποφασίζει την πορεία και διαδήλωση μέσα από το Bulavar Saint Michel (κύρια αρτηρία φοιτητικού προαστείου του παρισιού) που οι αριστεριστές έχουν μεγαλη δύναμη.

Εθνικιστές επαναστάτες έτοιμοι...

Μεσολαβεί η αστυνομία και αρχίζει ένας παράξενος βίαιος αγώνας ανάμεσα στην OCCIDENT και τις αστυνομικές δυνάμεις. Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι η πρώτη κοκτέϊλ μολοτώφ του Μαΐου του 68 εκτοξεύθηκε από τους εθνικιστές επαναστάτες.

Την πρώτη μέρα του ξεκινήματος του γνωστού Μαΐου του 68 πρωταγωνιστές ήταν οι εθνικιστές και όχι οι αριστεριστές.

Όμως το κίνημα λόγω τον περιορισμένο αριθμό μελών του δεν θα μπορέσει να παίξει κάποιο ρόλο στις επόμενες ημέρες της επαναστάσεως που γίνεται ανάμεσα στην αστυνομία (που εκπροσωπούσε το σύστημα) και στους αριστεριστές (που εκπροσωπεύουν την νεολαία).

Επιστρέφοντας στα μαθήματα τον Οκτώβριο του 68 και μετά τα γνωστά επεισόδια σ' όλους μας η OCCIDENT έχει 800 εθνικιστές επαναστάτες της πρώτης γραμμής στην πρωτεύουσα και ετοιμάζεται για νέες δράσεις.

Μετά τα επεισόδια του Οκτωβρίου η Κυβέρνηση απαγορεύει την ύπαρξη της OCCIDENT αυτόματα όμως διαλύει και τις διάφορες οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς.

Η OCCIDENT παρ' όλη την απαγόρευση της λειτουργίας της, θα συνεχίσει την εργασία στο περιθώριο προετοιμαζόμενη για το μέλλον. Έτσι γεννιέται η οργάνωση Ομάδα για την Ένωση της Νομικής (που πολύ γρήγορα θα ονομασθεί Ομάδα για την Ένωση και την Άμυνα) στην Πανεπιστημιακή Σχολή της Νομικής του Assas στο Παρίσι καί θα προτοιμάσει την ίδρυση την Ordre Nouveau που θα γεννηθεί το 1969.

Ο αδικοχαμένος επαναστάτης - συγγραφέας F. DUPRAT με μέλη του GUD.

Η Ομάδα για την Ένωση και την Άμυνα Grupe Union Defense

Ιδρύθηκε το 1969 από φοιτητικά στοιχεία του κινήματος της OCCIDENT της Νομικής στο πανεπιστήμιο του Assas του παρισιού κάτω από το όνομα Ομάδα για την Ένωση της Νομικής CUD

Πολύ γρήγορα ο GUD δημιουργεί πυρήνες και σε άλλα πανεπιστήμια και σε λίγους μήνες αλλάζει το όνομά του. Ομάδα για την Ένωση και την Άμυνα GUD. Η πρώτη μάχη που θα δώσει θα είναι στο Πανεπιστήμιο του Assas. Για πρώτη φορά θα παρουσιαστεί στις φοιτητικές εκλογές. Θα πετύχει οι φοιτητές θα τον ψηφίσουν. Ο GUD θα συγκεντρώσει 13,5% ψήφους. Ο φοιτητικός σύνδεσμος είναι υποχρεωμένος να δεχθεί τους αντιπροσώπους του στο Φοιτητικό Συμβούλιο και να του παραχωρήσει μία αίθουσα για γραφείο.

Μετα την επιτυχία του αυτή προσπαθεί να εξαφανίσει τα μαρξιστικά στοιχεία από το πανεπιστήμιο. Οι μαρξιστές δεν θα μείνουν με τα χέρια σταυρωμένα. Από το 1969 μέχρι το 1981 οι μάχες στο πανεπιστήμιο είναι μια ρουτίνα.

Με την ίδρυση της ORDRE Nouveau στα τέλη του 69, είναι φυσικό ο GUD να γίνει το φοιτητικό τμήμα της νεολαίας της Ο.Ν. του Front de la Jeunesse που είναι το Μέτωπο Νεολαίας για τους εργαζομένους και τους φοιτητές.

Το πολιτικό κλίμα στα πανεπιστημια γίνεται πολύ σκληρο τα χρόνια 69-73 και ο GUD από καθαρά άμυνα θα αποκτήσει ένα άσχημο όνομα. Οι βίαιες ενέργειες των Μαρξιστών αναγκάζουν τα μέλη του GUD να φρουρούν τις διάφορες συγκεντρώσεις της Ο.Ν. με ένα μαύρο κράνος και ένα ρόπαλο στα χέρια.

Στις 26 Φεβρουαρίου του 70, σ' ευρωπαϊκή συγκέντρωση στο Παρίσι με αντιπροσωπείες από αρκετές χώρες και στις 13 Μαΐου του ιδίου χρόνου, 3.000 μαρξιστές με τα λευκά τους κράνη, με ρόπαλα και αυτοσχέδιες βόμβες μολότωφ, επιτίθενται σε συγκέντρωση της ΟΝ. Τα 500 μέλη περιφρούρησης είναι του GUD και αρκετές ώρες απασχολούν τους μαρξιστές μέχρι να αποκατασταθεί η τάξη. Ποτέ τους οι μαρξιστές δεν μπόρεσαν να διαλύσουν τις ομάδες των εθνικιστών παρ' όλη την αριθμητική τους υπεροχή.

Η ΟΝ διαλύθηκε από την κυβέρνηση στις 28 Ιουλίου του 1973, μετά από μία συγκέντρωση της ΟΝ όπου η βία κυριάρχησε (71 αστυνομικοι τραυματίες). Η ΟΝ διαλύθηκε αλλά ο GUD συνέχισε να επιζεί.

Ο GUD με το FAIRE FRONT (Ιούνιος 73-Νοέμβριος 74) και με το PEN

Όταν τον Ιούνιο του 73 η κυβέρνηση αποφάσισε την διάλυση της ΟΝ., παρέλειψε να αναφέρει στο σχετικό διάταγ-

μα την διάλυση της οργανώσεως της νεολαίας του κινήματος.

– Ο GUD είναι το πανεπιστημιακό τμήμα της νεολαίας.

– Το FRONT DE LA JEUNESSE, είναι το τμήμα της νεολαίας στην μέση εκπαίδευση και τους εργαζόμενους νέους.

Αυτές οι δύο κινήσεις θα βρουν καταφύγιο στο Faire Front, το κίνημα που διαδέχθηκε την Ο.Ν. και που αργότερα θα ονομασθεί ΡΕΝ.

Η μεγάλη αλλαγή της εποχής είναι ότι οι μαρξιστές θα εγκαταλείψουν τους πεζοδρομιακούς αγώνες. Έτσι οι εθνικιστές επαναστάτες θα βάλουν στα μπαούλα τους το μαύρο κράνος, το δερμάτινο, το ρόπαλο... στο μέλλον δεν θα τους ξαναχρειαστούν.

Κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου ένα παλιό στέλεχος του GUD ο Patrice Janeau θα εγκαταλείψει το κίνημα και θα ιδρύσει ένα άλλο φοιτητικό κίνημα Groupe Action Jeunesse, που σήμερα δεν υπάρχει.

Έτσι φτάνουμε στον Μάϊο του 1983 στην Γαλλία όπου έχουμε τις μεγάλες φοιτητικές διαμαρτυρίες εναντίον του νόμου του Savary. Σ' αυτές τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας οι εθνικιστές επαναστάτες αντιμετωπίζουν την «σοσιαλιστική» αστυνομία στο προάστιο Latino όπου ο τύπος όλου του κόσμου τόσο η T.V. όσο και τα έντυπα έχουν πλούσιο υλικό.

Ο νόμος αποσύρεται, ο υπουργός παραιτείται. Έτσι βλέπουμε ότι 15 χρόνια μετά τον Μάϊο του 68 τα πράγματα δεν είναι όπως ήταν τότε.

Το 1985 ο GUD μαζί με την JEUNE GARDE γίνονται το κίνημα της εθνικιστικής νεολαίας μετά την διάλυση του ΡΕΝ και MNR. Σήμερα ο GUD αποτελεί μέρος της νεολαίας του νέου κινήματος «ΤΡΙΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ».

Η δημοκρατία εξαπατά τον λαό.
Γιατί αντί να κατοχυρώνει την ελευθερία του,
υπερασπίζεται την ασυδοσία του κεφαλαίου.

EVA PERON

ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ, ΡΙΚΟΦ, ΤΟΜΣΚΥ
(Η «δεξιά» αντιπολίτευση του Στάλιν)

6η συνέχεια (τελευταία)

Γράφει ο Πενθεύς

Στις 2 Μαρτίου 1938 αρχίζει στη Μόσχα μια καινούργια δίκη ενάντια στους εκπροσώπους του «δεξιού-τροτσκιστικού μετώπου». Στα εδώλεια των κατηγορουμένων πέρα από τους δύο ιστορικούς αρχηγούς της δεξιάς αντιπολίτευσης Μπουχάριν και Ρίκοφ (ο Τόμσκυ αυτοκτόνησε στις 22 Αυγούστου 1936) εμφανίζονται οι πρώην λαϊκοί επίτροποι Ρόζενγκολτς, Ιβανόφ, Κέρνοφ και Γκρίνκο, ο πρώην γραμματέας του κόμματος στην περιοχή της Μόσχας Ζελένσκυ, ο πρώτος γραμματέας της Λευκορωσίας Σαράνγκοβιτς, οι γιατροί του Κρεμλίνου Πλέτνεφ, Λέβιν και Καζάκοφ, οι ηγέτες του Ουζμπεκιστάν Χόντζιεφ και Ικράμοφ, ο πρώην παντοδύναμος Γιαγκάντα, ο Μπεσσόνόφ, ο Μπουλάνοφ, ο Κρεστίνσκυ, ο Κριούτσκοφ, ο Μαξίμοφ-Ντικόφσκυ, ο Ρακόφσκυ και ο Ζουμπάρεφ.

Πρόεδρος του δικαστηρίου είναι για μια ακόμη φορά ο Ούλριχ, ο χοντρός με τα γουρουνίσια μάτια. Πλαισιώνεται από δύο πιστούς σταλινικούς τον Ματούλεβιτς και τον Γιέβλεφ. Στο ρόλο του εισαγγελέα, ο «νεκροθάφτης της παλαιάς φρουράς» Βισίνσκυ.

Με βάση το κατηγορητήριο «η πλειοψηφία των ηγετών της παράταξης των δεξιών και των τροτσκιστών, ασκούσε την εγκληματική της δραστηριότητα σύμφωνα με τις εντολές του Τρότσκυ και σύμφωνα με τα σχέδια που είχαν επινοηθεί και επεξεργασθεί στα γενικά επιτελεία ορισμένων ξένων χωρών». Η εγκληματική δραστηριότητα της ομάδας ξεκινά σε ανύποπτο χρόνο. Ο Βισίνσκυ ήταν σίγουρος ότι «ο Μπουχάριν και οι άλλοι συνωμότες είχαν μεθοδεύσει την προσπάθεια χρεοκοπίας της ειρήνης του Brest-Litovsk, την ανατροπή της σοβιετικής κυβέρνησης, την σύλληψη και τη δολοφονία του Λένιν, του Stalin και του Svedlov και τη δημιουργία καινούργιας κυβέρνησης αποτελούμενη από Μπουχαρικούς που είχαν αυτοτιτλοφορηθεί κομμουνιστές της δεξιάς».

Η δράση της ομάδας – σύμφωνα πάντα με τον Vishinsky – πήρε τρομακτικές διαστάσεις κατά τη διάρκεια των τελευταίων χρόνων. Το κατηγορητήριο είναι αμείλικτο.

«1) Στα 1932-33 ύστερα από προτροπές των υπηρεσιών κατασκοπίας χωρών που ήταν εχθρικές στην Ε.Σ.Σ.Δ., οι κατηγορούμενοι της δίκης αυτής, δημιούργησαν μια ομάδα συνωμοτών με το όνομα παράταξη των δεξιών και των Τροτσκιστών που είχαν σαν αποστολή τη μεθόδευση της κατασκοπίας υπέρ ξένων χωρών, τη δολιοφθορά, τις πράξεις εκτροπής και τρομοκρατίας, την υπονόμευση της στρατιωτικής δύναμης της Ε.Σ.Σ.Δ., την πρόκληση πολέμου ξένων χωρών ενάντια στην Ε.Σ.Σ.Δ. με σκοπό την ήττα της Ε.Σ.Σ.Δ. και το διαμελισμό της, την απόσχιση της Ουκρανίας, της Λευκορωσίας, της Δημοκρατίας της Κεντρικής Ασίας, της Γεωργίας, της Αρμενίας, του Αζερμπαϊτζάν, της Άπω Ανατολής και τέλος την ανατροπή του σοσιαλιστικού κρατικού και κοινωνικού καθεστώτος που υπήρχε για την επαναφορά στην Ε.Σ.Σ.Δ. του Καπιταλισμού και της εξουσίας της αστικής τάξης».

2) Η παράταξη των δεξιών και των Τροτσκιστών είχε έλθει σε συνενόηση με κάποιες ξένες χώρες για την εξεύρεση ένοπλης βοήθειας που θα τους βοηθούσε να πραγματοποιήσουν τα εγκληματικά τους σχέδια.

3) Η παράταξη των δεξιών και των Τροτσκιστών πραγματοποιούσε συστηματική κατασκοπία υπέρ ξένων κρατών και προμήθευε στις ξένες υπηρεσίες κατασκοπίας κρατικά μυστικά υψίστης σημασίας.

4) Η παράταξη των δεξιών και των Τροτσκιστών πραγματοποιούσε συστηματικά πράξεις δολιοφθοράς και εκτροπής σε διάφορους χώρους του σοσιαλιστικού οικοδομήματος (στη βιομηχανία, στη γεωργία, στους σιδηροδρόμους, στο χώρο της οικονομίας κ.λπ.).

5) Η παράταξη των δεξιών και των Τροτσκιστών έχει οργανώσει αρκετές τρομοκρατικές ενέργειες ενάντια στους αρχηγούς του κομμουνιστικού κόμματος της Ε.Σ.Σ.Δ. και της σοβιετικής κυβέρνησης και έχει πραγματοποιήσει τρομοκρατικές πράξεις ενάντια στο Kirov, τον Menzinskij, τον Kuibjscev, του Gorkij».

Σε ερώτηση του προέδρου του δικαστηρίου Ούλριχ αν οι κατηγορούμενοι αναγνωρίζουν τους εαυτούς τους αθώους ή ένοχους όλοι, με μοναδική εξαίρεση τον Νικολάϊ Νικολάγιεβιτς Κρεστίνσκυ ομολογούν: «ένοχος».
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Δεν είμαι ένοχος. Δεν είμαι Τροτσκιστής. Δεν υπήρξα ποτέ μέλος της παράταξης των Δεξιών και των Τροτσκιστών, της οποίας μάλιστα την ύπαρξη αγνοούσα. Δεν πραγματοποίησα κανένα από τα εγκλήματα για τα οποία κατηγορούμαι προσωπικά πολύ περισσότερο δε δεν είμαι ένοχος για οποιεσδήποτε διασυνδέσεις με τις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες.*
ΟΥΛΡΙΧ: *Επιβεβαιώνετε την ομολογία που κάνατε κατά τη διάρκεια της προανάκρισης;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Ναι· κατά τη διάρκεια της προανάκρισης ομολόγησα αλλά ποτέ δεν υπήρξα Τροτσκιστής.*
ΟΥΛΡΙΧ: *Επαναλαμβάνω την ερώτηση· δηλώνετε την ενοχή σας;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Πριν συλληφθώ ήμουν μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης και τέτοιο εξακολουθώ να παραμένω.*
ΟΥΛΡΙΧ: *Παραδέχεστε τη κατηγορία αναφορικά με τη συμμετοχή σας σε κατασκοπικές δραστηριοτητες και στη προετοιμασία τρομοκρατικών ενεργειών;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Δεν υπήρξα ποτέ τροτσκιστής. Δεν αποτέλεσα ποτέ μέλος της παράταξης των Δεξιών και των Τροτσκιστών και δεν διέπραξα ούτε ένα έγκλημα.*

Προληπτικά ο πρόεδρος του δικαστηρίου Ούλριχ στο σημείο αυτό διατάζει τη διακοπή της δίκης για είκοσι λεπτά. Ο σκοπός είναι φανερός. Κάποιος πρέπει να «συνετίσει» τον απείθαρχο Κρεστίνσκυ ο οποίος απειλεί να τινάξει στον αέρα το καλοστημένο σενάριο της δίκης.
Μετά το σύντομο διάλειμμα ο πρόεδρος δίνει το λόγο στο Σ. Μπεσσόνωφ υφιστάμενο του Κρεστίνσκυ όταν ο δεύτερος ήταν πρεσβευτής της Σοβιετικής Ένωσης στο Βερολίνο. Ο Μπεσσονωφ ομολογεί δίχως δυσκολία ότι από τη θέση του συμβουλου της πρεσβείας είχε άμεση συνεργασία τόσο με τον Τρότσκυ όσο και με τον Σέντωφ. Στη Πρεσβεία υπήρχε και δρούσε μια παράνομη τροτσκιστική ομάδα ένα από τα στελέχη της ήταν και ο ίδιος ο Κρεστίνσκυ.
Ο εισαγγελέας Βισίνσκυ θεωρεί υποχρέωσή του να υπενθυμίσει στον κατηγορούμενο ότι ο Κρεστίνσκυ αρνείται κάθε συμμετοχή. Σ' αυτή τη παρατήρηση του εισαγγελέα ένα πλατύ χαμόγελο εμφανίζεται στο πρόσωπο του Μπεσσόνωφ.
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: Γιατί χαμογελάτε;
ΜΠΕΣΣΟΝΩΦ: Γιατί αν δεν με ενοχοποιούσε ο Κρεστίνσκι σαν τροτσκιστή τώρα δεν θα ήμουν εδώ.
Ο Βισίνσκυ απευθύνεται και πάλι προς τον κατηγορούμενο Κρεστίνσκυ.
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Τι έχετε να πείτε για την υπόθεση του τροτσκισμού;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Δεν μιλήσαμε ποτέ αναφορικά μ' αυτό το θέμα. Δεν είμαι τροτσκιστής.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Δεν μιλήσαμε ποτέ αναφορικά μ' αυτό το θέμα;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Ποτέ.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Αυτό σημαίνει ότι ο Μπεσσόνωφ δεν λέει την αλήθεια αλλά αντίθετα εσείς λέτε την αλήθεια. Λέτε πάντα την αλήθεια;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Όχι.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Όχι πάντα. Κατηγορούμενε Κρεστίνσκυ εσείς και εγώ πρέπει να εξετάσουμε σοβαρά θέματα και δεν υπάρχει κανένας λόγος να ταράζεστε. Ώστε ο Μπεσσόνωφ δεν λέει πάντα την αλήθεια;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Όχι.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Όμως και εσείς δεν λέτε πάντα την αλήθεια. Έτσι δεν είναι;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Κατά την διάρκεια της ανάκρισης δεν είπα πάντα την αλήθεια.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Όλες τις άλλες φορές λέγατε πάντα την αλήθεια;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Την αλήθεια.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Γιατι λοιπόν αυτή η έλλειψη σεβασμού για την ανάκριση και γιατί όλα αυτά τα ψέματα κατά την διάρκεια της ανάκρισης;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *(Δεν απαντά)*

Ο Βισίνσκυ ζητά την μαρτυρία των κατηγορουμένων Ρόζενγκολτς και Γκρίνκο που χωρίς

δισταγμό επιβεβαιωνουν την ενοχή του Κρεστίνσκυ.
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Εδώ έχουμε τρεις ανθρώπους που έχουν μαζί σας καλές σχέσεις· λένε ψέματα;*
ΚΡΕΣΤΙΝΣΚΥ: *Ναί.*

Στην απογευματινή συνεδρίαση του δικαστηρίου ο Βισίνσκυ απευθύνει το λόγο στο κατηγορούμενο Γκρίνκο πρώην λαϊκό επίτροπο για την Οικονομία. Ο Γκρίνκο αφού φορτώνεται ένα μεγάλο μέρος των προσπαθειών για την υπονόμευση της σοβιετικής οικονομίας κάνει μια εκτεταμένη αναφορά για την ύπαρξη και τη δράση της «εθνικοφασιστικής» οργάνωσης της Ουκρανίας, κατονομάζει τους δεξιούς συνωμότες της Μόσχας και καταγγέλει τα σχέδια του Γιακίρ και του Γκάμαρνικ να δολοφονήσουν του Γιέζοφ...

Μετά τον Γκρίνκο έρχεται η σειρά τον Ρίκωφ.

Σε ερώτηση του Βισίνσκυ επιβεβαιώνει κατηγορηματικά την ενοχή του Κρεστίνσκυ. Αναφορικά με την ενοχή του Γιαγκόντα όμως φαίνεται να διστάζει. Ο Βισίνσκυ ζητά πάλι την βοήθεια του Γκρίνκο.

ΓΚΡΙΝΚΟ: *Από τον Ρίκοφ έμαθα ότι ο Γιαγκοντα ανήκε στην οργάνωση αλλά δεν είχα ποτέ μια απ' ευθείας επαφή μαζί του.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *κατηγορούμενε Ρίκοφ μιλήσατε στον Γκρίνκο γι' αυτό;*
ΡΙΚΟΦ: *Δεν θυμάμαι ακριβώς αλλά δεν μπορώ να το αποκλείσω.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Του είχατε μιλήσει από τότε αναφορικά με τη συμμετοχή του Γιαγκοντα;*
ΡΙΚΟΦ: *Ναι.*

Ο Βισίνσκυ ρωτά με προσοχή του Μπουχάριν αν η δολοφονία του Κίρωφ είχε γίνει ύστερα από εντολή της παράταξης των δεξιών και των Τροτσκιστών.
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Δεν γνωρίζω.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Σας ερωτω αν η δολοφονία έγινε ύστερα από οδηγίες της παράταξης των δεξιών και των τροτσκιστών.*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Και εγώ επαναλαμβάνω ότι δεν το γνωρίζω πολίτη εισαγγελέα*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Δηλαδή δεν γνωρίζετε τίποτα συγκεκριμένα αναφορικά με τη δολοφονία του Σ.Μ. Κίρωφ.*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Όχι συγκεκριμένα, αλλά...*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *(Πρός τόν Πρόεδρο) επιτρέψτε μου μια ερώτηση στο κατηγορούμενο Ρίκοφ.*
ΟΥΛΡΙΧ: *Βέβαια.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Κατηγορούμενε Ρίκοφ τι γνωρίζετε αναφορικά με τη δολοφονία του Σεργκέι Μιρονόβιτς Κίρωφ;*
ΡΙΚΟΦ: *Δεν γνωρίζω τίποτα σχετικά με την συμμετοχή των δεξιών ή της δεξιάς πτέρυγας της παράταξης στη δολοφονία του Κίρωφ.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Γενικά είσασταν ενήμερος για τις προετοιμασίες τρομοκρατικών ενεργειών για την δολοφονία μελών του Κόμματος και της Κυβέρνησης;*
ΡΙΚΟΦ: *Σαν ένας από τους αρχηγούς της παράταξης πήρα μέρος στη διοργάνωση ενός αριθμού τρομοκρατικών ομάδων. Όπως είπα και στην κατάθεσή μου δεν γνωρίζω κάποια μεμονωμένη απόφαση του δεξιού κέντρου αναφορικά με τη διοργάνωση δολοφονιών.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Γνωρίζετε ότι ένας από τους στόχους της παράταξης των δεξιών και των τρομοκρατών ήταν η οργάνωση και εκτέλεση τρομοκρατικών πράξεων ενάντια στους ηγέτες του Κόμματος και της Κυβέρνησης;*
ΡΙΚΟΦ: *Είπα κάτι περισσότερο από αυτό. Είπα ότι εγώ προσωπικά οργάνωσα τρομοκρατικές ομάδες. Εσείς όμως με ρωτάτε αν γνώριζα παρόμοια σχέδια από τρίτα πρόσωπα.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Ρωτάω αν η «παράταξη των δεξιών και των τροτσκιστών» έχει κάποια σχέση με τη δολοφονία του σύντροφου Κίρωφ.*
ΡΙΚΟΦ: *Δεν έχω πληροφορίες αναφορικά με τη σχέση της δεξιάς πτέρυγας στη δολοφονία και γι' αυτό σήμερα είμαι σίγουρος ότι η δολοφονία του Κίρωφ, σχεδιάστηκε από τους τροτσκιστές, δίχως να το γνωρίζουν οι δεξιοί. Φυσικά θα έπρεπε να γνωρίζω κάθε τι αναφορικά μ' αυτή τη δολοφονία.*

Ο Βισίνσκυ στρέφεται προς τον κατηγορούμενο Γιαγκόντα. Ο Γιαγκόντα στηλιτεύει τη συμπεριφορά συγκατηγορουμένων του, χαρακτηρίζει τον Μπουχάριν και τον Ρίκοφ κοινούς ψεύτες και αποκαλύπτει ότι η κατάστρωση των σχεδίων για την δολοφονία του Κίρωφ έγινε παρουσία τόσο του Ρίκοφ όσο και του Γιενκίντζε.

ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Ύστερα από αυτά, προσωπικά εσείς πήρατε κάποια μέτρα για τη πραγματοποίηση της δολοφονίας του Κίροφ;*
ΓΙΑΓΚΟΝΤΑ: *Εγώ προσωπικά;*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Ναι σαν μέλος της παράταξης.*
ΓΙΑΓΚΟΝΤΑ: *Έδωσα οδηγίες.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Σε ποιόν;*
ΓΙΑΓΚΟΝΤΑ: *Στον Ζαπόροζετς στό Λένιγκραντ.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Και στη συνέχεια δώσατε οδηγίες να μην υπάρξουν εμπόδια στο δρόμο του δολοφόνου του Σεργκέι Μιρονόβιτς Κίρωφ;*
ΓΙΑΚΟΝΤΑ: *Ναι.*

Ύστερα από την ομολογία του Γιαγκόντα για τις ευθύνες της παράταξης των δεξιών και των τροτσκιστών στην διοργάνωση των πολιτικών δολοφονιών ο Βισίνσκυ αισθάνεται αρκετά ισχυρός να αντιμετωπίσει τον Μπουχάριν. Ο Μπουχάριν όμως δεν φαίνεται πρόθυμος να παίξει το παιχνίδι του Βισίνσκυ.

ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Είχαμε στο προγραμμα την εύκολη εκμετάλλευση του χωρικού νοούμενου σαν άτομο· για τα υπόλοιπα ο κουλάκος μετατρεπόταν σε αυτοσκοπό. Ο κουλάκος ειρωνευόταν τα κολχόζ. Την εποχή εκείνη η αντεπαναστατική συνωμοτική νοοτροπία μας ενισχυόταν όλο και περισσότερο προς αυτή την κατεύθυνση. Το Κολχόζ είναι η μουσική του μέλλοντος. Έπρεπε να πολλαπλασιάσουμε τους πλούσιους ιδιοκτητες. Στα 1917 δεν θα περνούσε από το μυαλό κανενός κομματικού μέλους, εμού συμπεριλαμβανομένου να παραπονεθεί για την τύχη κάποιου εκτελεσμένου λευκοφρουρού. Τώρα στη περίοδο της εξολόθρευσης των κουλάκων στα 1929-30 διαμαρτυρηθήκαμε για την καταπάτηση των ανθρωπιστικών θεωρήσεων.*

Ποιός από μας στα 1919 είχε την έμπνευση να αποδώσει την καταστροφή της οικονομίας μας στους μπολσεβίκους αντί στο σαμποτάζ, κανένας. Όλα αυτά θα φάνταζαν ξεκάθαρα σαν προδοσία. Παρ' όλα αυτά στα 1928 πρόσφερα μια μέθοδο για τη στρατιωτική και φεουδαρχική εκμετάλλευση της αγροτικής τάξης αυτό σήμαινε ότι χρέωνα το τίμημα του ταξικού αγώνα όχι στο ήδη εχθρικό προς το προλεταριάτο κόμμα, αλλά στο ίδιο το προλεταριάτο...

ΟΥΛΡΙΧ: *Κατηγορούμενε Μπουχάριν δεν καταλάβατε ούτε και τώρα. Δεν είναι η ώρα των τελευταίων δηλώσεών σας. Εδώ σας καλέσαμε να μας εκθέσετε την αντεπαναστατική και αντισοβιετική δράση σας και αντί γι' αυτό εσείς μας δίνετε διάλεξη.*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Τότε επιτρέψτε μου να σας εκθέσω πολύ σύντομα...*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Κατηγορούμενε Μπουχάριν μιλήστε μας αναφορικά με τη συμμετοχή σας στην αντισοβιετική δράση.*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Επιτρέψτε μου τότε να απαριθμίσω μερικά σημεία του προγράμματος. Δεν πρόκειται για την υπεράσπισή μου αλλά για την αυτοκριτική μου. Δεν είπα ούτε μια λέξη για να υπερασπίσω τον εαυτό μου. Αν κάποιος θέλει να δώσει κάποιο χαρακτηρισμό στο πρόγραμμα του σχεδιασμού μου είναι υποχρεωμένος να ανατρέξει στην οικονομία: κρατικός καπιταλισμός, ευημερία των μουζίκων μέσα από την αυτοδιαχείρηση, περιορισμό των κολχόζ, εγκατάλειψη του μονοπωλίου για το εξωτερικό εμπόριο και αποτέλεσμα όλων αυτών «επαναφορά του καπιταλισμού στη χώρα».*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Πού σκοπεύατε; Τι περιμένατε σε γενικές γραμμές;*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Πιστεύαμε ότι η χώρα θα γλυστρούσε δυναμικά προς τον καπιταλισμό.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Με λίγα λόγια εσείς γλυστρήσατε προς τον όμορφο και αγγελικό φασισμό, προς τον αχαλίνωτο φασισμό.*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Ναι όλα αυτά είναι σωστά αν και λείπουν ακόμη κάποιες μικρολεπτομέρειες. Το μέρος του κατηγορητηρίου που μας χαρακτηρίζει σαν συνωμότες αναφορικά με την επαναφορά του Καπιταλισμού, είναι σωστό από κάθε άποψη. Δεν είναι όμως καθόλου φυσικό το γεγονός ότι το φαινόμενο αυτό συνωδεύτηκε από ένα άλλο φαινόμενο εκφυλισμού ολόκληρης της ιδεολογίας μας καθώς και του τρόπου μεθόδευσης του αγώνα.*

Μάταια ο Πρόεδρος Ούλριχ ζητά από τον κατηγορούμενο Μπουχάριν να περιοριστεί στην αντεπαναστατική και αντισοβιετική του δράση. Ο Βισίνσκυ επιχειρεί να μεταθέσει την συζήτηση σε λιγότερο επικίνδυνα θέματα και ρωτά τον κατηγορούμενο αναφορικά με την ύπαρξη σχεδίου δολοφονίας του Λένιν.

Ο Μπουχάριν ομολογεί απερίφραστα την ύπαρξη σχεδίου σύλληψης του Λένιν αρνείται όμως κατηγορηματικά σχέδιο δολοφονίας του.
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Όμως η ατμόσφαιρα ήταν...*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Η ατμόσφαιρα ήταν αυτό που ήταν.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Δεν σας ρωτώ αναφορικά με γενικές συζητήσεις αλλά αναφορικά μ' αυτή τη συγκεκριμένη συζήτηση.*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Στη «Λογική» του Χέγγελ η λέξη «αυτή» θεωρείται η πιο δύσκολη.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Ζητώ από το δικαστήριο να εξηγήσει στον κατηγορούμενο Μπουχάριν ότι εδώ δεν βρίσκεται με την ιδιότητα του φιλόσοφου αλλά του εγκληματία.*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Ένας φιλόσοφος μπορεί να είναι και εγκληματίας.*

ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Ναι. Δηλαδή αυτοί που θεωρούνται φιλόσοφοι αποκαλύπτονται στην συνέχεια κατάσκοποι. Αναμφισβήτητα είσαστε κατάσκοπος στην υπηρεσία μιας μυστικής υπηρεσίας. Γι' αυτό σταματήστε να φέρνετε ανόητες αντιρρήσεις.*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Ακόμη και τώρα δεν θεωρώ τον εαυτό μου κατάσκοπο.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Θα ήταν πιο τίμιο αν θεωρούσατε τον εαυτό σας σαν τέτοιο.*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Αυτή είναι η άποψή σας. Η δική μου όμως είναι διαφορετική.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Θα δούμε και την άποψη του δικαστηρίου.*

Στο σενάριο της δίκης η κατηγορία για κατασκοπεία έχει κεφαλαιώδη σημασία ο Βισίνσκυ είναι υποχρεωμένος να επιμείνει:
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Τότε γιατί σας ήταν εύκολο να συνδεθείτε με μια παράταξη που πραγματοποιούσε κατασκοπευτική δραστηριότητα;*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Αναφορικά με την κατασκοπευτική δραστηριότητα δεν γνωρίζω τίποτα.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Τι εννοείτε λέγοντας ότι δεν γνωρίζετε τίποτα;*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Ακριβώς αυτό.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Τότε τι έκανε η παράταξη;*
ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: *Μόνο δύο άνθρωποι εδώ κατέθεσαν αναφορικά με την κατασκοπία: ο Σαράνγκοβιτς και ο Ιβάνοφ δηλαδή δύο agents-provocateurs.*
Ο Βισινσκυ ζητά για μια ακόμη φορά την βοήθεια του Ρίκοφ.
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Υπάρχει κάποια σχέση αναφορικά με την κατασκοπεία.*
ΡΙΚΟΦ: *Όχι.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Τί είδους σχέση ήταν;*
ΡΙΚΟΦ: *Σχέση κατασκοπείας.*
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Κατασκοπείας;*

***ΡΙΚΟΦ:** Φυσικά*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Συμπεριλαμβανόμενου και του Μπουχάριν;*
***ΡΙΚΟΦ:** Φυσικά.*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Και εσάς του ίδιου;*
***ΡΙΚΟΦ:** Βεβαιότατα*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Δηλαδή ήσασταν κατάσκοποι;*
***ΡΙΚΟΦ:** (Δεν απαντά).*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Και αναφορικά με τους οργανωτές των τρομοκρατικών πράξεων;*
***ΡΙΚΟΦ:** Δεν είμαι καλύτερος από κατάσκοπος.*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Εσείς οργανώσατε την κατασκοπεία άρα είσαστε κατάσκοποι*
***ΡΙΚΟΦ:** Μπορεί να το πείτε και έτσι. Ναι.*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Πρέπει να πω κατάσκοποι. Ερωτώ αν οργανώσατε επαφές με ξένες μυστικές υπηρεσίες και τους αντίστοιχους χώρους κατασκοπείας. Είστε ένοχος κατασκοπείας;*
***ΡΙΚΟΦ:** Αν είναι ζήτημα οργάνωσης, τότε σ' αυτή την περίπτωση φυσικά, είμαι ένοχος.*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** κατηγορούμενε Μπουχάριν είσαστε ένοχος κατασκοπείας;*
***ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ:** Όχι.*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Ακόμη και ύστερα από όσα είπαν ο Ρίκοφ και ο Σαράνγκοβιτς;*
***ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ:** Δεν είμαι ένοχος.*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Όταν δημιουργήθηκε η οργάνωση της δεξιάς στην Μπιελορωσία είσασταν ο αρχηγός. Το παραδέχεσθε αυτό;*
***ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ:** Σας είπα.*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Σας ερωτώ αν το παραδέχεσθε ή όχι*
***ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ:** Δεν έδειξα ενδιαφέρον στις υποθέσεις της Μπιελορωσίας.*
***ΒΙΣΙΝΣΚΥ:** Δεν δείξατε ενδιαφέρον στα θέματα κατασκοπείας;*
***ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ:** Όχι.*

Στις 11 Μαρτίου ενδέκατη μέρα της δίκης τον λόγο έχει ο εισαγγελέας Βισίνσκυ.
ΒΙΣΙΝΣΚΥ: *Δεν είναι η πρώτη φορά που το ανώτατο Δικαστήριο της χώρας μας εξετάζει μια υπόθεση που περιέχει τα βαρύτατα εγκλήματα ενάντια στα καλώς κείμενα της χώρας μας, ενάντια στη σοσιαλιστική μας πατρίδα, τη πατρίδα των εργαζομένων όλου του κόσμου.*

Θα διαπράξω όμως μέγιστο σφάλμα αν δεν παραδεχθώ ότι είναι η πρώτη φορά που το δικαστήριό μας εξετάζει μια υπόθεση σαν και αυτή, μια υπόθεση γεμάτη με τόσα εγκλήματα και γεγονότα σαν κι αυτά που παρέλασαν μπροστά από τα μάτια σας και μπροστά από τα μάτια του κόσμου ολόκληρου, μια υπόθεση με τόσους πολλούς εγκληματίες σαν κι αυτούς που βλέπετε στα εδώλεια των κατηγορουμένων... Το ιστορικό νόημα της δίκης αυτής συνίσταται πριν απ' όλα στο γεγονός ότι η δίκη αυτή κατέδειξε και προσδιόρισε με εκπληκτική προσοχή και ακρίβεια ότι οι δεξιοί, οι Τροτσκιστές, οι Μενσεβίκοι οι σοσιαλεπαναστάτες, οι εθνικιστές μπουρζουάδες, όλοι τους δεν είναι άλλο από μια συμμορία δολοφόνων, κατασκόπων, αιρετικών. καταστροφέων δίχως αρχές και δίχως ιδανικά....

Οι τροτσκιστές και οι Μπουχαρινικοί, δηλαδή η παράταξη των δεξιών και των τροτσκιστών που οι ηγέτες τους είναι τώρα στα εδώλεια των κατηγορουμένων δεν αποτελεί πολιτικό κόμμα, μια πολιτική τάση αλλά μια συμμορία κακούργων εγκληματιών, εγκληματιών που πουλήθηκαν στις ξένες μυστικές υπηρεσίες...

Ο Μπουχάριν και ο Ρίκοφ παραδέχτηκαν ότι η δολοφονία των ηγετών του κόμματος και της κυβέρνησης, των μελών του Πολιτικού Γραφείου αποτελούσε μέρος των σχεδίων τους...

Ο Ρίκοφ τέλος παραδέχτηκε ότι στα 1934 έδωσε εντολή στον Αρτεμένκο να επιτηρεί τα αυτοκίνητα των μελών της Κυβέρνησης. Για ποιό σκοπό; Για τρομοκρατικό σκοπό. Ο Ρίκοφ οργάνωσε την δολοφονία των μελών της Κυβέρνησης, των μελών του Πολιτικού Γραφείου. Για ποιό λόγο ο Ρίκοφ θα έκανε κάποια εξαίρεση στην περίπτωση του Σεργκέι Μιρονόβιτς Κίροφ...

Ο λόγος για τον οποίο, κατά τήν άποψή μου ο Μπουχάριν δεν είπε όλη την αλήθεια είναι γιατί κατά την επαναστατική περίοδο πολέμησε την επανάσταση και μέχρι σήμερα παραμένει εχθρός της και γιατί θέλει να προστατέψει τα λείψανα των εχθρικών δυνάμεων που ακόμη παραμονεύουν στην σκιά.

Όλη η χώρα μας περιμένει και ζητά ένα και μόνο πράγμα: οι προδότες και οι κατάσκοποι που πουλούσαν την πατρίδα μας στον εχθρό να τουφεκισθούν σαν λυσασμένα σκυλιά. Ο

λαός μας αξιώνει ένα και μόνο πράγμα: να ποδοπατηθεί η καταραμένη οχιά. Θα κυλίσει ο χρόνος. Οι τάφοι των μισητών προδοτών θα εξαφανισθούν κάτω από τα αγριόχορτα και τις τσουκνίδες και θα είναι αντικείμενο της αιώνιας περιφρόνησης όλων των τίμιων σοβιετικών ανθρώπων, όλου του σοβιετικού λαού. Και πάνω μας, πάνω στην ευτυχισμένη χώρα μας θ' αστράφτει όπως παλιά με τις χρυσαφένιες ακτίνες του, ο φωτεινός και χαρούμενος ήλιος μας».

Οι τελευταίες δηλώσεις των κατηγορουμένων είναι ένα θορυβώδες κομφούζιο από αυθόρμητες ομολογίες ενοχής. Υπάρχουν και αυτοί που συγχαίρουν δημόσια το δικαστηριο για την αυστηρότητά του. Ο Ρίκοφ θεωρεί χρέος του να κάνει έκκληση σ' όσους εξακολουθούν να βαδίζουν πάνω στον ίδιο λανθασμένο δρόμο να σταματίσουν όσο είναι ακόμη καιρός, και να μετανοήσουν. «Θα ήθελα να καταλάβουν ομολογεί ότι η κατάθεση των όπλων ακόμη και με κίνδυνο κάποιων στερήσεων (φυλάκιση σαν παράδειγμα) είναι η μοναδική πράξη που μπορεί να προσφέρει μια κάποια ανακούφιση». Ο Κρεστίνσκυ δηλώνει: «Τα εγκλήματα μου απέναντι στην πατρίδα και την επανάσταση είναι αναρίθμητα. Περιμένω την πιο σκληρή απόφαση γιατί ξέρω ότι την αξίζω». Ο Ροζενγκολτς ομολογεί ότι υπηρέτησε μια λανθασμένη ιδέα και ότι μετανοεί ειλικρινά. Μόνο ο Ρακόφσκυ ζητά τον οίκτο του δικαστηρίου.

«Μετανοιώνω ολόψυχα και ειλικρινά και σας παρακαλώ να μου προσφέρετε κάποια δυνατότητα να επανορθώσω τα λάθη μου μέσα από την εργασία, την πιο ταπεινή εργασία, όποιες και αν είναι οι συνθήκες κάτω από τις οποίες θα πρέπει να τα φέρω σε πέρας».

Το πρωί της 21ης μαρτίου 1937, στις 9.45΄ ώρα Μόσχας το δικαστήριο αποσύρεται για να εκδόσει την απόφασή του. Εμφανίζεται και πάλι στις 4 μ.μ. της 13ης Μαρτίου.

Όλοι οι κατηγορούμενοι κρίνονται ένοχοι σ' όλα τα σημεία του κατηγορητηρίου. Όλοι καταδικάζονται σε θάνατο με εξαίρεση τον Πλέτνεφ τον Ρακόφσκυ και τον Μπεσσόνοφ που γλυτώνουν με ποινές φυλάκισης 25, 20 και 15 χρόνια αντίστοιχα.

Οι 18 μελλοθάνατοι οδηγούνται στις φυλακές της Λουμπιάνκα και εκτελούνται αυθημερον.

ΒΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Armostrong, John A, The Politics of Totalitarianism, New York 1961 Ciliga, Anton, The Russian Enigma, London 1940.
Conquest Robert, The Great Terror, London 1968.
Orlov, Alexander, The secret History of Stalin's Crimes, London 1954.
Souvarine, Boris, Stalin, London 1939
Uralov, Alexander, The Reign of Stalin, London 1953.
Weissberrg, Alexander, Conspiracy of Silence, London 1952.

ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ουδείς δεν αμφισβητεί σήμερα, ότι το νεολαιΐστικο κίνημα περνάει κρίση. Την κρίση αυτή την οριοθετώ σε δυο βασικούς τομείς της κοινωνικής ζωής: τον πολιτικό και τον πολιτιστικό. Στον πολιτικό στίβο η συμμετοχή της νεολαίας όλο και λιγοστεύει τα καθιερωμένα πλέον Φεστιβάλ νεολαίας έχουν οδηγηθεί σε αδιέξοδο, παρόλο το μάρκετινγκ. Θα πρέπει επίσης να διαχωρίσουμε τη «δεξιά» νεολαία από την «αριστερή». Η «δεξιά» νεολαία, αποχαυνωμένη από τον αστικό τρόπο ζωής, εκφράζεται τελείως ρεφορμιστικά. Εκπροσωπεί, ως γνωστόν το κατεστημένο. Η όλη της δραστηριότητα κι ενεργητικότητα εκδηλώνεται μέσα από τους ήδη υπάρχοντες θεσμούς της αστικής κοινωνίας. Ο αγώνας της δεν έχει τίποτα το ανατρεπτικό. Το πρότυπο του καλού, «ηθικού», νομοταγή, πολίτη κι επιστήμονα, δεν άφηνε περιθώρια για τίποτα το καλύτερο. Στην αριστερά τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά. Στα χρόνια της ΕΡΕ, Επταετίας, όλος αυτός ο διεκδικητικός χαρακτήρας της «αριστεράς» νεολαίας συσσωρεύτηκε μέσα της, μια και δεν μπορούσε να διοχετευθεί και να εκφρασθεί στην πολιτική ζωή. Έτσι στα χρόνια της μεταπολίτευσης, στο νεολαιιστικο χώρο, η αριστερά θριάμβευσε χωρίς καμμία άλλη πολιτική αντίσταση. Στο πανεπιστήμιο, στο συνδικαλισμό, στο «πεζοδρόμιο», σ' όλες τις πτυχές της κοινωνικής ζωής, η αριστερά είχε τον πρώτο λόγο. Κανείς δεν τολμούσε να συγκρουσθεί μαζεί της, μια και θα χαρακτηριζόταν ως αντικομμουνιστής, όρος που συνέπλεε τότε με το «χουντικός» και «φασίστας». Το 1981 ήταν ένα έτος ορόσημο για την αριστερά. Τότε, υποτίθετο, ένα αριστερό κόμμα το ΠΑΣΟΚ, ανέλαβε τα ηνία της χώρας. Το ΠΑΣΟΚ στα πρώτα του βήματα έδειχνε ν' ακολουθεί ένα αριστερό δρόμο, είχε μια πολιτική φρασεολογία μαρξιστικού τύπου. Οι θέσεις του για την «απελευθέρωσι της γυναίκας», την τοπική αυτοδιοίκηση, το Ε.Σ.Υ., οι κοινωνικοποιήσεις, η αναγνώριση του ΕΑΜ, έδειχναν ότι η αριστερά θα έπαιζε τον πρωταρχικό ρόλο στις επανατοποθετήσεις του συστήματος αξιών της κοινωνίας μας το γιατί εκφυλίστηκε το ΠΑΣΟΚ δεν είναι της ώρας για να το συζητήσουμε. Το θέμα είναι, ότι ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας μας, από κεντροαριστερούς έως δογματικούς μαρξιστές πίστεψαν σ' αυτό το κόμμα. Το σίγουρο είναι ότι η αριστερή νεολαία προδόθηκε σαδιστικά από το ΠΑΣΟΚ, που κατέληξε να είναι ένα αστικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, ότι δηλ. κατηγορούσε την Ευρωπαϊκή αριστερά! Στον πολιτιστικό τομέα, η δεξιά έως τα χτες δεν είχε κουλτούρα. Τον τελευταίο καιρό βλέπουμε όμως ν' αναπτύσσεται απ' αυτή, μια «επιχειρησιακή κουλτούρα», μ' επίκεντρο την Ιαπωνία, που προσπαθεί μέσα από νεφελώδεις οπτασίες, κατ' εξοχήν γνώρισμα του παραισθησιογόνου που ονομάζεται φιλελευθερισμός, να δικαιολογήσει των εμπορευματοποίηση της κοινωνίας. Με την GRECE και τη φιλοσοφική «Νέα Δεξιά», τα

πράγματα περιπλέκονται. Κι αυτό διότι αυτή η φιλοσοφική σχολή έχει επηρεάσει, σ' ένα διαφορετικό βαθμό, τόσο τους «δεξιούς» όσο και τους εθνικοσοσιαλιστές. Στην αριστερά ο πολιτιστικός λόγος έχει χρεωκοπήσει. Οι πιο ρεαλιστές μιλούν για **μετα-μαρξιστική αριστερά,** για οικολογία και «εναλλακτικές αυτονομίστικες λύσεις».

Έως και η σχολή της Φραγκφούρτης μπαίνει στο περιθώριο. Ο Χο-Τσι-Μινχ είναι παρελθόν, η Πολιτιστική Επανάστασι του Μάο το ίδιο. Ο «εκσυγχρονισμός» του ΚΚ Ιταλίας και του ΚΚ Γαλλίας είναι πρός τα δεξιά, όχι προς τ' αριστερά. Αυτή η πολύπλευρη πολιτικοπολιτιστική κρίση, εμπεριέχει πολλά θετικά για μας. Διότι μας επιτρέπει να μιλήσουμε σε μια κοινωνία όπου τα δόγματα έχουν καταρρεύσει, όπου ο λαός αναζητεί κάτι το καινούργιο. Δεν πρέπει ν' αφήσουμε τη νεολαία αλλά και το λαό να στραφεί σε συντηρητικές «λύσεις». Ο εθνικοριζοσπαστικός κοινωνικός λόγος, μπορεί να φτάσει, να συγκινήσει και να ενεργοποιήσει μεγάλα τμήματα της νεολαίας. Η νεολαία σήμερα η οποία ενσαρκώνει την αμφισβήτηση, την αντιπαράθεση την αντιπαλότητα, πρέπει ν' αγωνιστεί κάτω από τα δικά μας λάβαρα. Ο αγώνας ενάντια στην ανεργία κι ανασφάλεια, στη φυλετική οπισθοχώρηση των Ευρωπαϊκών λαών, στην εισβολή εκατομμυρίων εγχρώμων για να διαθέτει το κεφάλαιο άφθονα φτηνά εργατικά χέρια , την οικολογική καταστροφή, την πολιτιστική μας Αμερικανοποίηση, πρέπει να έχει ως επικεφαλής την νεολαία. Διότι μόνο αυτή μπορεί να καθιερώσει νέες μορφές πολιτικής αντιπαράθεσης με το σύστημα.

Δημήτρης Αποστολόπουλος

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΟΥ ΛΕΠΕΝ

Το Αντίδοτο: Ποια είναι τα προβλήματα των εθνικιστών στη Γαλλία;

M. BILD: *Το μεγάλο πρόβλημα των νέων είναι ν' ακουστεί η φωνή τους στα λύκεια, τα πανεπιστήμια κι ακόμα στις εταιρίες. Δυστυχώς τα πανεπιστήμια, τα συνδικάτα και η διοίκηση ελέγχονται από τους μαρξιστές, οι οποίοι εμποδίζουν τους εθνικιστές να εκφρασθούν. Είναι το κυριώτερο και ουσιαστικότερο πρόβλημα που πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε.*

Το Αντίδοτο: Έχετε φιλικές σχέσεις μ' άλλες εθνικιστικές οργανώσεις της Γαλλίας και ποιες οι διαφορές σας;

M. BILD: *Στη Γαλλία υπάρχει ένα μεγάλο κόμμα, ένα κίνημα. Στην ουσία δεν είναι κόμμα αλλά κίνημα. Λέμε ότι το F.N. είναι ένα κίνημα γιατί περιλαμβάνει όλες τις αποχρώσεις της μεγάλης εθνικιστικής δεξιάς. Το F.N. έχει 3 εκ. ψηφοφόρους, μια πελώρια μάζα Γάλλων. Δίπλα σ' αυτό το εθνικιστικό κίνημα, υπάρχουν 2 ή 3 παρατάξεις που έχουν κάποιες παρεκλίσεις. Έχουν άλλωστε το δικαίωμα να πουν τη γνώμη τους και τη σεβόμαστε. Όμως υπάρχει στην πραγματικότητα ένα κίνημα, το F.N.*

Το Αντίδοτο: Ποια είναι η θέση σας απέναντι σ' ένα μαύρο βουλευτή. Έχετε σχέσεις με εβραϊκές κοινότητες;

M. BILD: *Δεν παραγνωρίζουμε τους μαύρους βουλευτές στο εθνικό και Ευρωπαϊκό κοινβούλιο. Η Γαλλία ανέλαβε από το παρελθόν ένα ρόλο ειρήνευσης, αποικιοκρατίας της Αφρικής, του Ατλαντικού. Από τα εδάφη αυτά έμειναν κάποια κομμάτια που ονομάζονται Outre Mer.* ***Υπάρχουν μαύροι πληθυσμοί σ' αυτά που είναι Γαλλικοί.*** *Είναι μια ιδιαιτερότητα της Γαλλίας και της Αγγλίας στην Ευρώπη.* ***Αν λοιπόν αύριο υπάρξει ένας μαύρος βουλευτής αυτών των περιοχών Γάλλος, θα μπορούσε να είναι βουλευτής του F.N.*** *Δεν υπάρχει πρόβλημα. Έχουμε καλές σχέσεις με μερικούς εβραίους, με την προϋπόθεση να είναι Γάλλοι, ν' αγαπούν την πατρίδα τους και να θεωρούν ως πατρίδα τους τη Γαλλία. Δεν αποκλείουμε κανένα εξαιτίας της θρησκείας του. Αλλά αν νεαροί εβραίοι θεωρούν πατρίδα τους το Ισραήλ, η πολιτική τους σκέψη είναι αυτή της Ιερουσαλήμ, αυτοί θεωρούνται μετανάστες και πρέπει να γυρίσουν οριστικά στην πατρίδα τους. Είναι ένα σημαντικό σημείο αυτό, γιατί το F.N. είναι ένα εθνικιστικό κόμμα, καταφύγιο από την πάλη των τάξεων, που αποδέχεται όλους τους Γάλλους όποια κι αν είναι η θρησκεία τους, το πολιτικό τους παρελθόν, αρκεί να ενστερνιστούν τις δικές μας αρχές, γιατί θέλησή μας είναι η ενότητα του έθνους.*

Το Αντίδοτο: Ποια είναι η θέση σας απέναντι στους Σιωνιστές;

M. BILD: *Το F.N. θεωρεί ότι οι λαοί έχουν δικαίωμα να ζουν στην πατρίδα τους, να είναι κύριοι των εδαφών τους, να διαμορφώνουν και να διατηρούν την ταυτότητά τους. Έτσι πιστεύουμε ότι οι Ισραηλινοί έχουν δικαίωμα στη γη τους και οι Παλαιστίνιοι στη δική τους. Γιατί καταλαβαίνουμε τους εθνικιστές όπου κι αν βρίσκονται. Έτσι όσον αφορά τους Εβραίους της Γαλλίας που θεωρούν τους εαυτούς τους Ισραηλινούς, πρέπει να επιστρέψουν στην Ιερουσαλήμ που τους έχει ανάγκη σαν στρατιώτες και σαν επαγγελματίες.*

Αυτή είναι η θέση μας. ***Δεν είναι αντι-σιωνιστική,*** *είναι ξεκάθαρη. Οι Ισραηλινοί έχουν δικαιώματα στη χώρα τους και οι Παλαιστίνιοι στη δική τους.*

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Πληροφορούμε τους φίλους και συναγωνιστές, ότι το Αντίδοτο μέσω του εκδότη του απέκτησε τα πνευματικά δικαιώματα για όλα τα βιβλία του Λεόν Ντεγκρέλ που θα εκδοθούν στην ελληνική γλώσσα. Ο στρατηγός Λεόν Ντεγκρέλ, με αυτή του τη συγκατάθεση, επιβεβαιώνει περίτρανα την εκτίμηση και το θαυμασμό του προς την εκδοτική προσπάθεια του Αντίδοτου, που όπως λέει και ο ίδιος «αποτελεί ένα από τα καλύτερα μοντέρνα εθνικοσοσιαλιστικά περιοδικά που κυκλοφορούν αυτή τη στιγμή σε ολόκληρο τον κόσμο».

ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ

γράφει ο Χρήστος Σκούρος

Επειδή το θέμα είναι λεπτό και παρεξηγήσιμο, ακριβώς για να προλάβω την δημιουργία παρεξηγήσεων θα ήθελα να τονίσω τα ακόλουθα σημεία:

Τα λάθη των ανθρώπων δεν μειώνουν το κύρος και την αξία της ιδεολογίας για την οποία αγωνίζονται. Τα λάθη των οπαδών μιας θρησκείας με κανένα τρόπο δεν μειώνουν την αξία του περιεχομένου της. Συνεπώς, τα λάθη των Χριστιανών δεν μειώνουν την αξία και δεν θέτουν υπό αμφισβήτηση την αλήθεια του Χριστιανικού Δόγματος. Χωρίς κριτική διάθεση για το δόγμα της Χριστιανικής Θρησκείας, θα επισημάνουμε τα λάθη που διέπραξαν και διαπράττουν αρκετοί Χριστιανοί, υπό επίσημη ή ανεπίσημη ιδιότητα, **σε βαρος των εθνικών πολιτισμών των εκχριστιανιζομένων εθνών.**

Με άλλα λόγια, θα επισημάνουμε και θα καυτηριάσουμε τις καταστροφες ή αλλοτριώσεις των πολιτισμών πολλών εθνών του πλανήτη μας, οι οποίες μεθοδεύτηκαν από τον ανθρώπινο παράγοντα, εις το όνομα του Χριστιανισμού με το αυθαίρετο κι ολέθριο επιχείρημα της πατάξεως της ειδωλολατρείας.

Ωστόσο θα ήμουν άδικος αν δεν ανέφερα και τις ευεργετικές επιδράσεις της διαδόσεως του Χριστιανισμού στις ανθρώπινες κοινωνιες στα οικεία μέρη της παρούσας εργασίας.

Δυστυχώς, ορισμένοι από τους ιερείς κάθε θρησκείας αποκαλούμενης ως μονοθεϊστικής και μη ειδωλολατρικής, υπήρξαν και είναι οι «κακοί ζωγράφοι Του Θεού», Του οποίου την κακότεχνη εικόνα προσπαθούν να επιβάλουν στους ανθρώπους. Ορισμένοι θρησκευτικοί λειτουργοί και παράγοντες υπήρξαν και είναι κακοί εκφραστές Του Θεού και εμφανίζουν τις προσωπικές απόψεις, πρωτοβουλίες και αυθαιρεσίες τους ως «Θείες Εντολές» και ως «Θείο Θέλημα»...

Το θέμα μας λοιπόν είναι η αλλοτρίωση και η καταστροφή των εθνικών πολιτισμών εις το όνομα των Οικουμενικών Θρησκειών.

Πολύς λόγος γίνεται σήμερα για την προστασία και την διαφύλαξη της Εθνικής πολιτιστικής ταυτότητας και για την άμυνα κατά της πολιτιστικής αλλοτριώσεως. Κατά την γνώμη πολλών ανθρώπων, η τεχνολογία ευθύνεται για την αλλοτρίωση και εξομοίωση των πολιτισμών των διαφόρων εθνών, επειδή αυτή διευκόλυνε την **μαζική παραγωγή ομοιόμορφων προϊόντων παγκόσμιας καταναλώσεως.** Κι επειδή κατέστησε εφικτή τη διαρκή επαφή μεταξύ των κατοίκων της γης εξουδετερώνοντας κι εκμηδενίζοντας τις τεράστιες αποστάσεις οι οποίες κάποτε δυσκόλευαν την ανθρώπινη επικοινωνία. Είναι όντως παραδεκτό ότι η τεχνολογία εξομοίωσε σε μεγάλο βαθμό τα εξωτερικά τουλάχιστον γνωρίσματα των ανθρωπίνων κοινωνικών αλλά μη λειτουργώντας δογματικά, όπως οι θρησκείες, δίνει στους χρήστες της την δυνατότητα να της δώσουν τις κατευθύνσεις και τις εξωτερικές μορφές εφαρμογής, τις οποίες αυτοί θέλουν. Η τεχνολογία ναι μεν προτείνει κάποιες τεχνικές προδιαγραφές, κοινές κατά βάση για όλες τις χώρες του κοσμου διότι αυτές στηρίζονται σε αναλλοίωτους φυσικούς νόμους, αλλά ταυτόχρονα δίνει και περιθώρια προσαρμογής στις παντοειδείς ιδιομορφίες του κάθε τόπου και του κάθε έθνους χωρίς να αλλοιώνει το φυσικό, πολιτιστικό και αισθητικό περιβάλλον. Για παράδειγμα μια τεχνολογικά εξελιγμένη αρχιτεκτονική κτιρίων μπορεί να προσαρμοσθεί στην ψυχοσύνθεση ενός ένθους και στην αισθητική αρμονία ενός χώρου και να παραμείνει ως καθαρά εθνική αρχιτεκτονική σε νεώτερη και εξελιγμένη μορφή. Για παράδειγμα επίσης, οι χρήστες της πληροφορικής τεχνολογίας χρησιμοποιούν ορολογία εξ ολοκλήρου μεταφρασμένη στις εθνικές τους γλώσσες αποσοβώντας την γλωσσική αλλοτρίωση. Σε κάθε χώρα, οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές είναι προσαρμοσμένοι να λειτουργούν με όργανο την εθνική γλώσσα της χώρας χρήσεως και λειτουργίας τους. Η ραδιοτηλεοπτική τεχνολογία καθιστά προσιτή την γνώση των εθνικών πολιτισμών στους τηλεθεατές και στους ραδιοακροατές συντείνοντας στην διατήρηση κι ανάπτυξή τους. Η προσαρμοστικότητα λοιπόν της τεχνολογίας στις ιδιομορφίες του χώρου εφαρμογής της και στα παντοειδή χαρακτηριστικά γνωρίσματα του έθνους-χρήστη της μπορεί να αποσοβήσει τον κίνδυνο καταστροφής και αλλοτριώσεως των εθνικών πολιτισμών.

Όμως, αντίθετα προς την προσαρμόσιμη και εύπλαστη τεχνολογία, η δογματική φύση των θρησκειών κι ο επακόλουθος δογματικός τρόπος σκέψεως πολλών ημιμαθών εκφραστών τους, επιβάλλουν καταστροφικές καταστάσεις, αυθαίρετα χαρακτηριζόμενες ως Θείες επιταγές και συνεπώς ανεπίδεκτες αμφισβητήσεων ή αντιρρήσεων, έστω και καλοπίστων. Ένα από τα αποτελέσματα της δογματικότητας των θρησκειών είναι η αυθαίρετη επιβολή αλλοτριωτικών και καταστρεπτικών πολιτιστικών αλλαγών στα έθνη που τις ασπάζονται. Σχεδόν πάντοτε πρώτο μέλημα των ιεραποστόλων του Χριστιανισμού ήταν και είναι να πείσουν τους νεοφώτιστους προσήλυτους να αρνηθούν και να καταδικάσουν την προχριστιανική τους ταυτότητα. Ως παράγωγο προϊόν μιας καταδικαστέας ειδωλολατρικής και δήθεν δαιμονολατρικής θρησκείας. Πολλοί Χριστιανοί ιεραπόστολοι δεν δίστασαν να καταστρέψουν πολιτιστικά

μνημεία κι επιστημονικά επιτεύγματα νεοεκχριστιανιζομένων εθνών με την αυθαίρετη κι άδικη αιτιολογία ότι αυτά ήσαν προϊόντα ειδωλολατρικής νοοτροπίας, δαιμονικής συνέργειας ή μαύρης μαγείας.

Επειδή μιλούμε για εθνικό πολιτισμό, για τους κινδύνους που τον απειλούν, για το λυπηρό φαινόμενο της αλλοτρίωσης ή καταστροφής του και για την ανάγκη προστασίας του, κρίνουμε αναγκαία την οριοθέτηση της έννοιας του για να τον προστατεύσουμε από παρερμηνείες και παρεκλήσεις, οι οποίες ίσως του αποδώσουν τον εσφαλμένον χαρακτηρισμό του ανασταλτικού παράγοντα για την πρόοδο της ανθρωπότητας.

Σχηματικά θα μπορούσαμε να παραστήσουμε τον εθνικό πολιτισμό σαν μια σφαίρα, της οποίας η επιφάνεια υποδιαιρείται σε αριθμό πλευρών ή όψεων από τις οποίες η κάθε μία περιέχει τα στοιχεία που την αποτελούν. **Η σφαιρική λοιπόν έννοια του εθνικού πολιτισμού περιλαμβάνει το βιολογικό στοιχείο, το θρησκευτικό στοιχείο, το κοινωνικό στοιχείο, το καλλιτεχνικό και διανοητικο στοιχείο, το γλωσσικό στοιχείο και το ενδυματολογικό στοιχείο.**

Εθνική πολιτιστική ταυτότητα είναι το πολύπλευρο σύνολο των στοιχείων που αποτελούν και χαρακτηρίζουν ένα εθνικό πολιτισμό.

Για να μην βρεθούμε έξω από την πραγματικότητα, θα πρέπει πρώτιστα να κάνουμε μερικές διευκρινίσεις για την φύση των διαφόρων στοιχείων ενός εθνικού πολιτισμού και για την αναγκαιότητα μεταβλητότητας ή αμεταβλησίας μερικων από αυτά. Προσωπική μου άποψη είναι ότι οι κοινωνίες των ανθρώπων δεν πρέπει να παραμένουν αμετάβλητες, απροσάρμοστες και αβελτίωτες, διότι μια τέτοια απολίθωση και απροσαρμοσία θα τις καταδίκαζε στην απομόνωση, στον μαρασμό και στην εξαφάνιση. Κατά συνέπεια λοιπόν η ανάγκη βελτιώσεως, εξελίξεως και προσαρμοστικότητας του κοινωνικού στοιχείου ενός εθνικού πολιτισμού είναι επιτακτική. Οι δύο αντίρροπες δυνάμεις που επιδρούν στην διαμόρφωση της φυσιογνωμίας των εθνικών πολιτισμών είναι αφ' ενός **η ανάγκη βελτιώσεως και προσαρμοστικότητας των ανθρωπίνων κοινωνιών και αφ' ετέρου η ανάγκη διατηρήσεως της εθνικής πολιτιστικής ταυτότητας.** Η αντιρροπογενής συνύπαρξη της ανάγκης εξελίξεως και βελτιώσεως των κοινωνιών και της ανάγκης διατηρήσεως της εθνικής πολιτιστικής ταυτότητας επιτάσσει την διάκριση των στοιχείων που συνθέτουν τον εθνικό πολιτισμό σε **μεταβλητά** και σε **διατηρητέα.** Συνεπώς η διάκριση των πολιτιστικών στοιχείων σε μεταβλητά και σε διατηρητέα εξασφαλίζει την κοινωνική πρόοδο ενός έθνους αλλά και τη διατήρηση της πολιτιστικής του ταυτότητας και φυσιογνωμίας. Τα διατηρητέα στοιχεία ενός εθνικού πολιτισμού είναι τα ακόλουθα.

1. *Η καθαρότητα των εξωτερικών φυλετικών γνωρισμάτων και η βιολογική ομοιογένεια των εθνικών πληθυσμών.*
2. *Η καθαρότητα της εθνικής γλώσσας.*
3. *Η Εθνική θρησκευτική λατρευτική έκφραση και οι εθνικές ιεροτελεστίες.*
4. *Τα συμβολικά και τελετουργικά έθιμα.*
5. *Τα Εθνικά Σύμβολα.*

Τα μεταβλητά στοιχεία ενός εθνικού πολιτισμού είναι.[1]

α) Τα διανοητικά και επιστημονικά στοιχεία.

β) Τα καλλιτεχνικά στοιχεία. Τα εν λόγω στοιχεία πρέπει να είναι μεταβλητά για λόγους προσαρμογής στις αναγκαίες παγκόσμιες βελτιωτικές αλλαγές, που αποτελούν αναπόφευκτη και νομοτελειακή πραγματικότητα.

γ) Τα ενδυματολογικά στοιχεία

δ) Τα κοινωνικοηθικά στοιχεία

1ον. Οι μεταβολές στα διανοητικά και επιστημονικά στοιχεία ενός εθνικού πολιτισμού είναι επιβεβλημένες, διότι καθημερινά οι νέες επιστημονικές ανακαλύψεις εμπλουτίζουν την ανθρώπινη γνώση, ανατρέπουν παλιές εσφαλμένες επιστημονικές θεωρίες οι οποίες έδιναν κακές λύσεις στα ανθρώπινα προβλήματα, καθιστούν τούς όρους διαβίωσης ανετότερους και επιτρέπουν στους ανθρώπους του πνεύματος, στους επιστημονες, στους διανοητές, στους συγγραφείς και στους ερευνητές να σκέπτονται και να εκφράζονται ελεύθερα και να αναζητούν την αλήθεια χωρίς δεσμεύσεις από παραδοσιακούς δογματισμούς οι οποίοι οπωσδήποτε εμποδίζουν την ελεύθερη αναζήτηση. Η ευπλασία και η ευελιξία της ανθρώπινης διανόησης και της επιστημονικής έρευνας δεν πρέπει να χαρακτηρίζεται ως αλλοτρίωση του εθνικού πολιτισμού, διότι η λεγόμενη παράδοση της διανοήσεως και της επιστήμης, όπως άλλωστε και κάθε παράδοση είναι ένα ατελές ανθρώπινο δημιούργημα, που αντικατοπτρίζει τις ατέλειες, τα λάθη και την ελλειπή γνώση του ανθρώπου δημιουργού της, και συνεπώς πρέπει να είναι επιδεικτική εξελίξεων και βελτιώσεων. Αν ακολουθούσαμε κατά γράμμα τις υποδείξεις των φανατικών οπαδών της διατηρήσεως κάθε παράδοσης ως τρόπου ζωής, δεν θα έπρεπε να υιοθετούμε καμιά επιστημονική και τεχνολογική ανακάλυψη, οι οποίες αναμφισβήτητα διευκολύνουν, απλοποιούν και βελτιώνουν την ζωή μας.

2ον Η άνεση και το επιτρεπτό της αβίαστης επελεύσεως και πραγματοποιήσεως μεταβολών στα καλλιτεχνικά στοιχεία ενός εθνικού πολιτισμού επιτρέπει την ελεύθερη έκφραση την δημιουργικότητα και την πρωτοτυπία των καλλιτεχνών όλων των κατηγοριών και οδηγεί στην ικανοποίηση του ανθρωπίνου αισθητηρίου, το οποίο έχει την φυσική ροπή να μην ικανοποιείται από ένα και μοναδικό πρότυπο καλλιτεχνικής έκφρασης και δημιουργίας. Η αποκλειστικη προσήλωση μόνο στα λεγόμενα παραδοσιακά και απαράλλακτα καλλιτεχνικά πρότυπα, τα οποία πολύ συχνά είναι και προϊόντα περιόδων πολιτιστικής παρακμής, όπως ήταν η περίοδος της Τουρκοκρατίας στην Ελλάδα, αντιβαίνει στους φυσικούς νόμους που διέπουν την ανθρώπινη ψυχοσωματι-

κή φύση και δομή. Στο πεδίο της καλλιτεχνίας, τα ωραία καλλιτεχνικά δημιουργήματα πρέπει να διατηρούνται ως πρότυπα και ως σύμβολα της εθνικής καλλιτεχνικής παραδόσεως και του εθνικού πολιτισμού ενώ αντίθετα τα κακά και αντιαισθητικά δημιουργήματα πρέπει να απορρίπτονται και να παραβλέπονται διατηρούμενα μόνο για χάρη τις ιστορικής έρευνας. Η ανταλλαγή ιδεών μεταξύ των καλλιτεχνών όλων των εθνών πρέπει να είναι επιτρεπτή με σκοπό την ελεύθερη καλλιτεχνική δημιουργία και την ποιοτική βελτίωση.

3ον Τα ενδυματολογικά στοιχεία ενός εθνικού πολιτισμού πρέπει να είναι επιδεικτικά μεταβολών και εξελίξεων, ούτως ώστε η ενδυμασία να είναι πρακτική και αισθητικά ωραία. Η ενδυμασία ενός λαού είναι πάντοτε προσαρμοσμένη στις βιοτικές ανάγκες και στις απαιτήσεις των καθημερινών ασχολιών μιας διανυόμενης χρονικής περιόδου. Οι φυσιολογικές και πολύ συχνά οι νομοτελειακά επιβεβλημένες εξελίξεις και αλλαγές του τρόπου ζωής επιβάλλουν αλλαγές και στις ενδυμασίες των ανθρώπων. Η αναγκαστική εξέλιξη και η αλλαγή της μορφής της ενδυμασίας ενός λαού δεν πρέπει να χαρακτηρίζονται ως σύμπτωμα πολιτιστικής αλλοτριώσεως αλλά ως αναγκαία προσαρμογή στις νέες ανάγκες.

Μόνο ένα παράλογο άτομο θα χαρακτήριζε την κατάργηση μιας μη λειτουργικής πολεμικής στολής και την αντικατάστασή της με μια λειτουργική στολή ως απεμπόληση της εθνικής **ενδυματολογικής παράδοσης και ως πολιτιστική αλλοτρίωση.**

Πρέπει να μάθουμε να διακρίνουμε την πολιτιστική αλλοτρίωση από τις βελτιωτικές αλλαγές. Οι μη λειτουργικές πλέον εθνικές παραδοσιακές ενδυμασίες του παρελθόντος μπορούν ωστόσο να χρησιμοποιούνται στις εθνικές τελετές για να ευπενθυμίζουν το προγονικό μεγαλείο της φυλής. Στις εθνικές τελετουργίες, η χρήση παραδοσιακών ενδυμασιών του προχριστιανικού εθνικού παρελθόντος είναι προτιμότερη, διότι οι αυστηρά εθνικές παγανιστικές προΧριστιανικές θρησκείες συντελούσαν στη διατήρηση της καθαρότητας των εθνικών πολιτισμών οι οποίοι αργότερα νοθεύτηκαν εξ αιτίας εσφαλμένων ανθρωπίνων χειρισμών όταν τα διάφορα έθνη έγιναν ομόθρησκα ασπαζόμενα κοινές οικουμενικές θρησκείες και στερούμενα πλέον εθνικής θρησκείας.

4ον Η ανάγκη επελεύσεως μεταβολών και βελτιωτικών εξελίξεων στα κοινωνικά στοιχεία ενός εθνικού πολιτισμού είναι αυτονόητη, διότι, μόνο η δυνατότητα κοινωνικών μεταβολών και εξελίξεων εξαλείφει τις υπάρχουσες κοινωνικές αδικίες και καθιστά τις κοινωνίες δικαιότερες. Για παράδειγμα, κατά την αρχαιότητα αλλά και σε μεταγενέστερες εποχές, ο κοινωνικός θεσμός της δουλοκτησίας αποτελούσε πράγματι αποδεκτό κοινωνικό στοιχείο όλων σχεδόν των εθνικών πολιτισμών προσδίδοντάς τους μια ταυτότητα. Όμως η διατήρηση και η διαιώνιση του θεσμού της δουλοκτησίας θα συνιστούσε μεγάλη αδικία σε βάρος μεγάλου αριθμού ανθρωπίνων όντων, τα οποία θα υπέφεραν για χάρη της διαφυλάξεως μιας κακώς νοούμενης παραδόσεως και πολιτιστικής ταυτότητας. Άλλο αποδεκτό κοινωνικό στοιχείο πολλών εθνικών πολιτισμών, το οποίο τους προσέδιδε κάποια ταυτότητα ήταν και είναι ακόμη η κοινωνική ανισότητα σε βάρος των γυναικών.

Η διατήρηση λοιπόν της ταυτότητας ενός εθνικού πολιτισμού δεν πρέπει να έχει την έννοια της εμμονής σε άδικους παραδοσιακούς κοινωνικούς θεσμούς, οι οποίοι αδικούν μερίδες ανθρώπων κυρίως αδυνάτων.

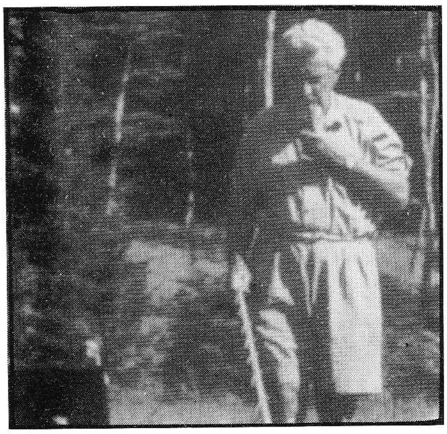
Η επίδραση του Χριστιανισμού στα μεταβλητά στοιχεία και κυρίως στα κοινωνικά στοιχεία των εθνικών πολιτισμών ήταν ευεργετικότατη – όπως θα δούμε παρακάτω – αλλά η παρέμβαση του στα διατηρητέα στοιχεία τους ήταν μάλλον αλλοτριωτική, εξ αιτίας ανθρωπίνων σφαλμάτων.

Συνεχίζεται

Ο «ΘΑΝΑΤΟΣ» ΕΝΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Το να μιλήσουμε μέσα σε λίγες γραμμές για το έργο του Κόνραντ Λόρεντς είναι κάτι το τρομαχτικά δύσκολο. Κι αυτό γιατί ο Λόρενς έγραψε «ιστορία» με τις έρευνές του. Γεννήθηκε στις 7 Νοεμβρίου του 1903 στη Βιέννη όπου σπούδασε Ιατρική και Φιλοσοφία. Το 1940 έγινε καθηγητής της Γενικής Ψυχολογίας στο Κένιγκσμπεργκ. Αργότερα διορίστηκε διευθυντής στο Ινστιτούτο Μαξ Πλάνκξ στη Δ. Γερμανία. Ιδρυτής της Ηθολογίας, πρόσφερε πολλά στην κατανόηση της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Τσάκισε επιστημονικά όλες τις ψευτο-θεωρίες που παρουσίαζαν τον άνθρωπο και την ανθρώπινη συμπεριφορά ξεκομμένη από το φυλετικό και πολιτιστικό λίκνο. Ο Λόρεντς θεμελίωσε μέσα από μακροχρόνιες επιστημονικές έρευνες πως όχι μόνο τα σωματικά αλλά **και τα πνευματικά και ψυχολογικά χαρακτηριστικά κληρονομούνται από γενεά σε γενεά.**

Ο άνθρωπος κατά τον Λόρεντς δεν γεννιέται «άγραφο χαρτί» που προσδιορίζεται από επίκτητες ιδιότητες και από περιβαντολλογικούς παράγοντες, αλλά μορφοποιείται

από τις αρχές της κληρονομικότητος και των χρωματοσωμάτων. Φυσικά αυτές του οι έρευνες, τον έφεραν σ' άμεση αντίθεση με τις ψευτο-θεωρίες κομμουνιστών και φιλελεύθερων, που θέλουν ν' αναγάγουν τον άνθρωπο στο επίπεδο του εμπορεύματος. Έτσι όλοι αυτοί οι ισοπεδωτιστές διεθνιστές βρήκαν στο πρόσωπό του έναν ανίκητο και θαραλέο επιστήμονα που έλεγε τα πράγματα με τ' όνομά τους. Τ' αποκορύφωμα της δόξας του έγινε με την απονομή του Νόμπελ Ιατρικής το 1973.

Ο Λόρεντς έδωσε κατά την διάρκεια της ζής του μεγάλους αγώνες για την προστασία της φύσης. Ήταν ένας ακούραστος μαχητής της φυσικής ισορροπίας ενάντια στην καπιταλιστική εμπορευματοποίηση της φύσης και του ανθρώπου. Το έργο του θα μείνει ένας φωτεινός δρόμος αναζήτησης της αλήθειας. Σίγουρα η τεράστια έρευνά του βοήθησε τις φυλετικές θεωρίες και την εθνικιστική - εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία. Της έδωσε ατράνταχτα επιχειρήματα για ν' αντιπαρατεθεί στις κατεστημένες ιδεολογίες του φιλελευθερομαρξισμού. Η ίδιος βέβαια διακρινόταν πάντοτε για το πατριωτικό του φρόνημα. Πέθανε στις 27 Φεβρουαρίου 1987. Στερνή του επιθυμία ήταν να θαφτεί δίπλα στο Δούναβη, στη φύση και τους νόμους της, που τόσο υπηρέτησε σ' όλη του τη ζωή. Αναμφισβήτητα ο χαμός του στερεί τις φυλετικές έρευνες από έναν μεγάλο επιστήμονα.

Ας ελπίσουμε οι συνεχιστές του έργου του να μην συναντήσουν τίποτα «εμπόδια» στις έρευνές τους. Ας το ελπίσουμε, για το καλό της επιστήμης, της αλήθειας, της σωστής πληροφόρησης του λαού και του έθνους.

Ο ΓΕΝΕΤΙΚΟΣ ΜΑΡΑΣΜΟΣ του νομπελίστα Κόνραντ Λόρεντς

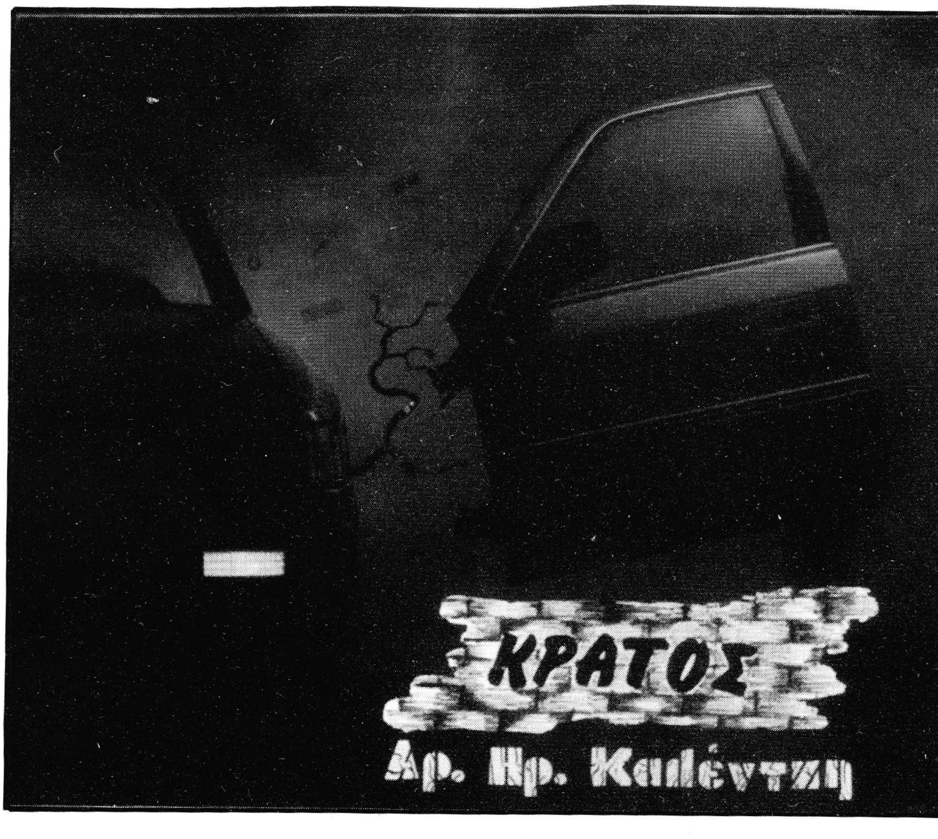
Η γελιογραφική μορφή της σύγχρονης φιλελεύθερης δημοκρατίας βρίσκεται στο υψηλότερο σημείο ταλάντευσης του εκκρεμούς.

Θα πρέπει να είμαστε διορατικοί και να γνωρίζουμε ότι και από τις δύο πλευρές του σημείου ισορροπίας του εκκρεμούς βρίσκονται **αυθεντικές αξίες.** Οι αξίες αυτές είναι προς τ' «αριστερά», η αξία της ελεύθερης ανάπτυξης του ατόμου προς τα «δεξιά», η αξία της κοινωνικο-πολιτιστικής ισορροπίας. Οι πράξεις απανθρωπίας προέρχονται από υπερβολές που διαπράττονται και προς τη μια και προς την άλλη κατεύθυνση. Η ταλάντευση αυτή θα συνεχίσει να μεγαλώνει, και ήδη διαγράφεται στις ΗΠΑ κίνδυνος: τα εξτρεμιστικά στοιχεία της δεξιάς καραδοκούν ν' αρπάξουν την ευκαιρία — σαν αντίδραση προς τη δικαιολογημένη αλλά υπέρμετρη εξέγερση των νέων (λευκών και νέγρων) — να προκαλέσουν με πεισματική αμετρία τη μετάπτωση και να επιστρέψουν έτσι στ' άλλο άκρο και κάτι χειρότερο. Οι ιδεολογικές αυτές ταλαντεύσεις, όχι μόνο συνεχίζονται ανεμπόδιστα, αλλά και παρουσιάζουν επικίνδυνα σημάδια κλιμάκωσης πρός μια καταστροφική απορρύθμιση. Στους επιστήμονες πέφτει το καθήκον να **σταματήσουν,** όσο το δυνατόν ταχύτερα, την καταχθόνια αυτή ταλάντευση. Ένα από τα πολυάριθμα αδιέξοδα, στα οποία αφέθηκε κι εδώ να παρασυρθεί ο πολιτισμένος κόσμος, είναι ότι, **τα αισθήματα ανθρωπισμού, τα οποία πρέπει να έχουμε για το άτομο, αντιτίθενται προς τα συμφέροντα του ανθρώπινου είδους, γενικά.** Ο οίκτος που αισθανόμαστε για τα αντικοινωνικά άτομα, η κατωτερότητα των οποίων προέρχεται ίσως από βλάβες ανεπανόρθωτες, που χρονολογούνται απ' την παιδική ηλικία, ή από κληρονομικές ανωμαλίες, **μας εμποδίζει να προστατέψουμε τα φυσιολογικα άτομα. Δεν μπορούμε μάλιστα ούτε καν**

να χρησιμοποιήσουμε τους χαρακτηρισμούς «κατώτερο» ή «ικανό», μιλώντας για τ' ανθρώπινα όντα, χωρίς να μας υποπτευθούν ότι συνηγορούμε για το θάλαμο αερίων. Χωρίς, αμφιβολία, η μυστηριώδης «αίσθηση του καλού και του κακού» είναι αγκυροβολημένη μέσα μας, μ' ένα γενετικό πρόγραμμα, που μας ωθεί ν' αντιδράσουμε στην αντικοινωνική συμπεριφορά των ομοίων μας. Οι αντιδράσεις αυτές είναι που αποτελούν το βασικό θέμα, που περιμένει αναλλοίωτο διά μέσου των αιώνων, και πάνω στ' οποίο έχουν συντεθεί, σαν ισάριθμες μουσικές παραλλαγές, τα ηθικά και νομικα συστήματα, που έχουν εμφανιστεί, ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, μέσα στους διάφορους πολιτισμούς. Αλλά είναι καταφανές ότι η αυθόρμητη αίσθηση του καλού και του κακού μπορεί να προκαλέσει τόσα λάθη, όσα και οποιαδήποτε άλλη ενστικτώδης αντίδραση. Έτσι, το μέλος μιας ξένης εθνικής ομάδας που «στραβοπατά» θανατώνεται με την ίδια αίσθηση δικαιοσύνης, με την ίδια ήσυχη συνείδηση, που δείχνει και προς ένα μέλος της ομάδας του, το οποίο έχει διαπράξει, άθελά του ίσως, ένα παράπτωμα εναντίον των ταμπού της εθνότητός του. Αυτή η αγωγή του όχλου, με την παραφορά του μίσους που εκτρέφει, και που οδηγεί εύκολα στο λιντσάρισμα, αποτελεί έναν από τους πιο απάνθρωπους τύπους συμπεριφοράς, στους οποίους μπορούν να εξωθηθούν οι φυσιολογικοί σύγχρονοι άνθρωποι. Η συμπεριφορά που αποτελεί τα βαθύτερα αίτια όλων των ωμοτήτων που διαπράττονται εναντίον των «βαρβάρων ἐχθρών» του εξωτερικού, καθώς και εναντίον τῶν ἐσωτερικῶν μειονοτήτων της κοινότητας, και ενισχύει την τάση να σχηματίσει ένα «ψευδο-είδωλο» όπως το εννοεί ο Έρικσον. Τέλος βρίσκεται στη ρίζα πολλών άλλων φαινομένων προβολής, γνωστών στην κοινωνική ψυχολογία, όπως είναι η αναζήτηση του αποδιοπομπαίου τράγου, κι άλλων παρορμήσεων εξαιρετικά επικίνδυνων και ανήθικων, που ενώ δεν υποπίπτουν στην έμφυτη ανάληψη του αμύητου, αποτελούν, ωστόσο, μέρος της γενικής αίσθησης της δικαιοσύνης. Ωστόσο, η αυθόρμητη αυτή αίσθηση της δικαιοσύνης είναι εξίσου **απαραίτητη** για την κοινωνική μας συμπεριφορά, όσο και ο θυρεοειδής αδένας για το ορμονικό μας σύστημα... **Η τάση για εξάλειψη της έμφυτης αίσθησης της δικαιοσύνης, συνδυασμένη με τη σημερινή απόλυτη ανοχή, έχει επικίνδυνα αποτελέσματα, που ενισχύονται και από το ψευδο-δημοκρατικό δόγμα, σύμφωνα με το οποίο κάθε ανθρώπινη συμπεριφορά είναι επίκτητη.**

Ένα μεγάλο μέρος της κοινωνικής ή αντικοινωνικής συμπεριφοράς μας προσδιορίζεται από την αγαθοποιό ή κακοποιό επίδραση που ασκείται, κατά τα χρόνια της πρώτης μας παιδικής ηλικίας, από γονείς λιγότερο ή περισσότερο διαφωτισμένους, που έχουν συνείδηση των ευθυνών τους και, ακόμα περισσότερο, εξαρτάται από την καλή ισορροπία της συναισθηματικής ζωής τους. Άλλα τόσα πράγματα, αν όχι περισσότερα, **καθορίζονται γενετικά.** Γνωρίζουμε ότι η ρυθμιστική ενέργεια, που ασκείται από την ηθική επιταγή και από την κατεύθυνση των ευθυνών, δεν μπορεί ν' αντισταθμίσει, παρά μόνο ελάχιστα, τις γενετικές και παιδευτικές ανεπάρκειες. Όταν έχεις συνηθισει να σκέπτεσαι ως βιολόγος, γνωρίζεις τη δύναμη των ενστικτωδών παρωθήσεων, καθώς επίσης και τη σχετική αδυναμία κάθε συνειδητής ηθικότητας και καλων προθέσεων... Θεωρούμε το ελαττωματικο άτομο μάλλον σαν ένα αξιολύπητο ασθενή, παρά σαν διαβολικό πλάσμα, πράγμα απόλυτα σωστό, θεωρητικά τουλάχιστο. Αλλά, αν στη νόμιμη αυτή στάση προστεθεί το σφάλμα του ψευδο-δημοκρατικού δόγματος, ότι δηλαδή, η δομή κάθε ανθρώπινης συμπεριφοράς μπορεί να κατευθύνεται και, επομένως να διορθώνεται απεριόριστα, τότε μπορούμε να προκαλέσουμε μεγάλη βλάβη στην κοινωνία. Για να αντιληφθούμε τους κινδύνους, στους οποίους εκθέτουν την ανθρωπότητα τα κληρονομικά ελαττώματα του ενστίκτου, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι, στις συνθήκες της σύγχρονης ζωής, κανένας παράγοντας επιλογής δεν ευνοεί εκείνο που είναι σωστό και καλό, εκτός από την έμφυτη αίσθηση αυτών των αξιών. **Αλλά λόγω του οικονομικού ανταγωνισμού που επικρατεί στο δυτικό πολιτισμό οι αξίες αυτές υποβαθμίζονται από μια δυσμενή και αρνητική προκατάληψη.** Πρόκειται για άλλη μια περίπτωση, όπου η οικονομικη επιτυχία δεν συνδέεται απαραίτητα με τους συντελεστές των γεννήσεων.

Ἄς ἐπιχειρήσουμε μιάν ἀνακυκλωτική ἐπιστροφή στό... μέλλον, παραμερίζοντας τό παραπέτασμα πού σκιάζει τήν φαντασία μας γιά ν' ἀνακαλύψουμε τό, πίσω ἀπ' τόν χρόνο, ἀόρατο! Καί, πρίν ἀνανεώσουμε τήν ἐμπιστοσύνη μας στούς αὐτοδιορθωτικούς σερβομηχανισμούς τοῦ ἀκτιβισμοῦ πρός ἀνάσχεση τῆς ἐκπτωτικῆς ἀπραξιακῆς ὀλισθηρότητας, ἄς ὁροθετήσουμε μιά βασική ἀπόχρωση τῆς βιολογίας τοῦ κοσμικοῦ ψυχισμοῦ πού βαραίνει πάνω στό διαχρονικό σκηνικό τῶν κοινωνιῶν. Στό μεταίχμιο τῆς ἐθνοκοινωνικῆς ρυθμιστικῆς ἀνάδρασής μας ἄς ἀνατάξουμε τά συνθέτοντα μέρη τοῦ κράτους κάτω ἀπ' τ' ἀνήμερο, ὅσο καί ἐνήμερο, βλέμμα τῆς ἀμφισβήτησής μας.

Σύμφωνα μέ τά ἐξαγόμενα τῶν μικροστατιστικῶν τῆς ἀστικῆς προϊστορίας, *κράτος* εἶναι ἡ κυρίαρχη πολιτική ἐξουσία μέσα στά ὅρια συγκεκριμένου γεωγραφικοῦ χώρου. Στήν κοινωνική πράξη, 'τούτη ἡ λέξη εἶναι διφορούμενη καί σημαίνει, ἀφ' ἑνός, τήν δύναμη, ἀφ' ἑτέρου δέ, τήν πεμπτουσία ἑνός ὁμαδικοῦ μαζοχισμοῦ ὁ ὁποῖος ἀναζητᾶ τό νομοθετικό, δικαστικό κι ἐκτελεστικό ἄλλοθί του!

Ὁ ἰουδαϊκός χαρακτήρας τοῦ μεσσιανικοῦ κράτους ἀποκαλύπτεται ἀπ' τήν λατινική του ἐτυμολογία (Status = Κατάσταση) πού ὑποδηλώνει τήν ἀμεταβλήτως καθεστηκυία *διαχείριση* τῆς ἀπρόσωπης ἐξουσίας τῆς θεοποιημένης μάζας. Παράλληλα, ἡ ρωμαϊκή περί κράτους ἀντίληψη (Imperium = Αὐτοκρατορία) ἐκφράζει τήν ἀπολυτότητα (αὐτο-) τῆς *νομῆς* τῆς ἐξουσίας μέσω τῆς προσωποπαγοῦς αὐθεντίας τοῦ θεοποιημένου μονάρχη-Αὐτοκράτορα. Οἱ δύο θεωρήσεις αὐτές διαμόρφωσαν τό σύγχρονο, ἐκτρωματικό, δυτικό (καί μή) κράτος.

Ἐμμένοντας στό σκανογράφημα τοῦ κράτους διαπιστώνουμε τό πόσο, στ' ἀλήθεια, 'τοῦτος ὁ κόσμος εἶναι διαπερατός σ' ὅποιον ἐπιθυμεῖ νά ἐξερευνήσει τά βάθη του. Κι ἀναθεωρῶντας τήν γενεαλογία τοῦ μύθου, θά 'λεγα ὅτι τό κράτος δέν εἶναι παιδί τοῦ Πάλλαντος καί τῆς Στυγός ἀλλά τοῦ Τρόμου καί τῆς Ἐξουσίας! Παράγωγο μιᾶς αὐτοματικῆς συνουσίας τοῦ *φόβου* τῶν ἀδυνάμων μέ τήν *ἀδυναμία* τῶν φοβισμένων, τό κράτος δέν εἶναι παρά τό πανάρχαιο ἐκεῖνο τερατογέννημα στό βρεγμένο λίκνο μιᾶς ἐγκεφαλι-

κά ὑπολειπόμενης ἀνθρωπότητας, σύμπτωμα πού μηνᾶ ἕνα σύνδρομο ἀπαρατήρητων, ἀκόμα, αἰτίων.

Ὄχι καί τόσο αὐθαίρετα, ορίζω τό κράτος ὡς τήν φρικαλέα τραχειοτομή πού ἀποτρέπει τόν ἐξ ἀσφυξίας θάνατο τῶν κοινωνιῶν πού ἀδυνατοῦν νά θεραπεύσουν τίς μειονεξίες τους. Τό κράτος ὑλοποιεῖ μιά πελώρια καταθλιπτική σκιά πού, αἰῶνες πρίν, συμμάχησε μέ τήν βία σκιάζοντας τόν, ἐπί τοῦ Καυκάσου, σταυρωμένο Προμηθέα, τούς, ἐπί τόν σταυρό τῶν πεπρωμένων τους, ἠλωμένους Προμηθεῖς τῆς ἀνθρωπότητας. Στό στέρνο τοῦ χρονοφάγωτου παπύρου τῆς Ἱστορίας βλέπω τό μελανό στίγμα τοῦ κράτους κι ἀπορῶ... Ἀπορῶ ἄν, στρέφοντας τό κεφάλι μου πρός τά πάνω, θά δῶ ἕναν οὐρανό γαλήνια ἀναστατωμένο σάν ἀπ' τόν χρωστῆρα τοῦ Caspar Friedrich ἤ τό σαρκαστικό μειδίαμα ἑνός παρανοϊκοῦ πειραματιστῆ πού θά μέ κατοπτεύει ἀπ' τό γυάλινο στόμιο τοῦ δοκιμαστικοῦ σωλῆνα μέσα στόν ὁποῖο στριμώχνονται μαζύ μέ τά δισεκατομμύρια τῶν τροφίμων τῆς γῆς.

Ὅμως οἱ κοινωνίες ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν ἀτελεῖς, χαρακτηριζόμενες ἀπό μιάν μειονεξία πού καθοσιώνει τόν ρόλο τοῦ χωροφύλακα-προστάτη (μέ ὅλες τίς σημασίες τῆς λέξης). Ἡ χρονική στιγμή κάθε ἄλλο παρά συγχωρεῖ τήν πραγμάτωση τῶν ἐλπίδων τῶν ἀσυγκράτητων ὁραματιστῶν τοῦ τέλειου κόσμου. Πῶς θἄπρεπε, λοιπόν, ν' ἀντιμετωπίσουμε τήν ἀναγκαιότητα τοῦ χωροφύλακα πού ἐπιβάλλει ἡ κατασταλτική σκοπιμότητα τῆς μεταβατικῆς περιόδου πού διανύουμε; Καταφεύγοντας στά φῶτα τῆς τευτονικῆς ἐθνοκοινωνικῆς ἐτυμολογίας κι ἐντοπίζοντας τόν ὅρο Reich, ἀνακαλύπτουμε καί τό κλειδί τοῦ αἰνίγματος.

Ἡ λέξη **Re**ich[1](das) εντάσσεται στίς οὐσιωδέστερες τῆς Γερμανικῆς γλῶσσας, προερχόμενη ἀπό τήν ἰνδοευρωπαϊκή ρίζα **Ρέκ** πού σημαίνει τό ἀπό τόν Βασιλιᾶ-Ἡγέτη προερχόμενο, ἀποδίδοντας τήν ἀπό τήν Δύναμη ἐκπηγάζουσα Τάξη σέ συνδυασμό μέ τήν Ἰσχύ τῆς Νομιμότητας· στά Ἑλληνικά ἡ λέξη ἀποδίδεται μέ ἐκείνη τῆς

«Πολιτείας» στήν ὁποία περιέχεται ἡ ἐν δυνάμει Τάξη, περιβαλλόμενη ἀπό τήν Ἰσχύ τῆς Νομιμότητας. Τό Reich σχετίζεται μέ τό **Re**cht (das) πού σημαίνει «Δίκαιο» καί μέ τήν Ge**Re**chtigkeit (die) που σημαίνει «Δικαιοσύνη», εἶναι δέ σαφής ἡ λογική αὐτῆς τῆς σχέσης. Ἐπίσης, τό Reich συνδέεται ἐτυμολογικά μέ τήν λέξη **Re**de (die) ἡ ὁποία σημαίνει «Λόγος», εἰδικώτερα, τόν Λόγο τοῦ Ἡγέτη πού διαθέτει κῦρος Δικαίου κατά τήν διαμόρφωση, τῆς περί Τιμῆς, Ἤθους, Ἀγῶνα καί Ἐργασίας, ἀντίληψης τῆς Κοινότητας τῆς ὁποίας ἡγεῖται. Τό Reich εἶναι συγγενές μέ τό **Rei**chtum (der) πού σημαίνει τήν ἀφθονία ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς εὐημερίας τῆς Κοινότητας· ἐδῶ ἀκριβῶς συνυπάρχουν καί οἱ ἄλλες λειτουργίες πολιτιστικῆς, πολιτικῆς καί οἰκονομικῆς ἐξέλιξης πού μετατρέπουν τήν ἰδέα σέ ὁλοκλήρωμα κοινωνικῆς πράξης. Πέραν αὐτῶν, ἐπισημαίνουμε τόν ὅρο **Rei**chsraum (der) πού προσδιορίζει τόν γεωγραφικό «Χῶρο» (**Ra**um, der) μέσα στόν ὁποῖο ἰσχύει τό Δίκαιο τοῦ Λαοῦ, τήν φυσική κοιτίδα ὅπου ανα-

πτύσσονται ἀπό κοινοῦ τά συνθέτοντα μέρη τῆς Κοινότητας. Ὡς ἐπίθετο, **reich** σημαίνει τόν «πλούσιο» (εὔφορο-ἄφθονο). Ἄς σημειωθεῖ ὅτι καί στήν Ἀραβική γλῶσσα[2] ἐμφανίζονται ἀνάλογες ἀντιστοιχίες πρός τήν ἰνδοευρωπαϊκή ρίζα μέ ἐπίκεντρο τό δέκατο γράμμα τοῦ ἀραβικοῦ ἀλφαβήτου **Ρά** (**ραά** = ἐποπτεύω) καί μέ λέξεις ὅπως **ρασίν** (= κεφαλή, ἥρωας), **ραΐ** (= φωτεινός, ἐπιβλητικός), **ραζούν** (= ἀξιόπιστος), **ρατζίλ** (= ἀνδρικός), **ραμίν** (= ὁρμή), **ρατάμπ** (= διατάσσω), **ράα** (= πληθαίνω), ἔννοιες πού συνδέονται μέ τήν Ἡγέτη, τήν Ἡγεσία, τόν Ἀγῶνα, τό Δίκαιο, τήν Δύναμη, τήν Ἀρρενωπότητα καί τήν Αὐτάρκεια.

Τέλος, πρίν ὁλοκληρώσουμε τούτη τήν γλωσσική ἀναδρομή στό ἐτυμολογικό «κλειδί» τοῦ ζητουμένου, ἄς μήν ξεχνᾶμε ὅτι, ἄν καί στήν Γερμανική γλῶσσα ὑπάρχει ἡ λέξη Staat (der) πού ἀντιστοιχεῖ ἐννοιολογικά στό λατινικό Status, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ ἐπέλεξε τόν ὅρο **Reich** γιά νά χαρακτηρίσει-ὀνομάσει τήν 3η Γερμανική Ἐθνοκοινωνική Πολιτεία, ἐνῶ προτίμησε νά χρησιμοποιήσει τόν ὅρο Staat (Geheime **Staatspolizei**) ὡς συνθετικό τῆς (Μυστικῆς Κρατικῆς) Ἀστυνομίας, σκιτσάροντας τήν κατασταλτική της σιλουέτα.

Ποιό εἶναι, λοιπόν, τό ζητούμενο; Μιά οὐτοπική προσδοκία λύτρωσης ἀπ' τόν χωροφύλακα μέ τήν ταυτόχρονη παράδοση τῆς Κοινότητας στήν σκλαβιά τῆς ἀναρχίας, ἤ, μιά ρεαλιστική προσέγγιση στήν ἐξύψωση τῆς συνειδητότητας τοῦ Πολίτη μέσω μιᾶς θαρραλέας, κλιμακούμενης, ἀναπροσαρμογῆς τῶν δομῶν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας μέ στόχο τήν ἐπίρρωση τοῦ ἀτομικοῦ συνειδότος καί, κατ' ἐπέκταση, τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Πολίτη ἀπ' τόν βραχνά τοῦ κατασταλτικοῦ πειθαναγκασμοῦ; Ὅπως καί νά τό κάνουμε, ἔχει ὡριμάσει ὅσο ποτέ ὁ χρόνος γιά νά ποῦμε, κάτω ἡ ἐπαναληπτικότητα τῆς ἀνεικονικῆς τραγουδοκρατίας πού μᾶς θέλει νά χτυπᾶμε παθητικά κι ἀνεγκέφαλα τό πόδι κρατῶντας, τάχα, τόν... ρυθμό σ' ἕνα ἄκουσμα πού δέν ἔχει καμιά σχέση μέ μᾶς!

Καθορίσαμε ἤδη τό τί ζητᾶμε: διαδικασίες ἀνάπτυξης κι ἐνδυνάμωσης τῆς συνειδητότητας τοῦ ἀτόμου πρός διαμόρφωση Πολιτῶν μέ κοινωνική ὑπευθυνότητα· καί μετά τήν δημιουργία τοῦ Κοινωνανθρώπου, εἴδους πού σπανίζει δραματικά σήμερα, ζητᾶμε τήν μετακίνηση, τῶν νυχτοφυλάκων τῆς ἐξουσίας σέ παραγωγικώτερες ἀπασχολήσεις. Τό πῶς, εἶναι ἁπλούστερο ἀπ' ὅτι, ἐκ πρώτης ὄψης, νομίζει κανείς.

Κάποιοι μίλησαν γιά τήν ὑπαγωγή τῆς φαντασίας στήν ἐξουσία· ἐμεῖς στοχεύουμε στήν ἀναγωγή τῆς ἐξουσίας στήν φαντασία, γνωρίζοντας πώς ἡ ἀνθρώπινη θέληση εἶναι ἡ ὑπέρτατη ἐκείνη ἐνέργεια πού μπορεῖ νά κινητοποιήσει τίς ἰσχυρότερες κι εὐεργετικότερες φυσικές δυνάμεις. Καί γι' αὐτή τήν ἀναγωγή εἶναι προϋπόθεση ἡ ἐνεργοποίηση τῆς ἀνθρώπινης θέλησης.

Πρῶτο βῆμα ἡ, μέ κάθε πρόσφορο μέσο, κατα-

σύντριψη τῶν ἐντεταλμένων ὑδροδιανομέων κοινωνικῆς χαύνωσης πού ἐκπροσωποῦν οἱ γνωστοί «ἐθνάρχες» τῶν πολυώνυμων κομματικῶν συνεταιρισμῶν στό ἀφορολόγητο λειψανεμπόριο τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας. Κατασύντριψη, κατά προτεραιότητα, ὅλων ἐκείνων τῶν παραμέτρων πού γεννοῦν τόν πολιτικαντισμό, χωρίς αὐτό νά ἀποκλείει ἤ νά παραμερίζει τήν ἀναπαλλοτρίωτη εὐθύνη τῶν φυσικῶν φορέων του. Καί σ' αὐτή τήν προσπάθεια ἡ εἰρήνη δέν εἶναι ὁ καλύτερος σύμμαχος· ὅσοι μποροῦν νά σκεφτοῦν, κατανόησαν πώς τά ἀνθρώπινα πεπρωμένα δέν κινδυνεύουν ἀπ' τό πυρηνικό ἀλλά ἀπ' τό εἰρηνικό ὁλοκαύτωμα! Ἄλλωστε, ποτέ δέν κρεμᾶνε σάν σκυλί ἐκεῖνον πού πολεμάει σάν λιοντάρι...

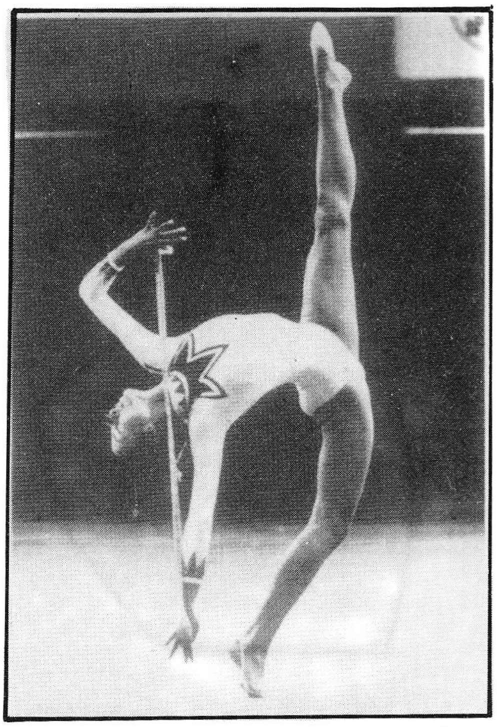
Πρῶτος στόχος: τό γκρέμισμα τοῦ κράτους ἀδίκου! Κι ὅταν τμηθεῖ ἀμετάκλητα ὁ μονοπωλιακός ἱμάντας διακίνησης τῆς μονοειδοῦς πολιτικαντίστικης ἀναγκαιότητας, τότε, διευρύνονται οἱ ὑπό συζήτηση προοπτικές. Καί δέν θά πρέπει νά στοχεύουμε σέ μιάν ἀναστάτωση, ἀλλά στήν ἴδια τήν **ἀνατροπή,** ἴσως, γιατί εἶναι πρακτικότερο νά χύσουμε στό νεροχύτη τά ὑπολλείμματα τοῦ φλυτζανιοῦ μας μέ **ἁπλή** ἀνατροπή παρά μέ φυγοκεντρισμό ὁ ὁποῖος μᾶς ἀποστερεῖ τό πλεονέκτημα νά παραμένουμε στήν ἀπυρόβλητη ζώνη.

Ὅπως διαμορφώθηκαν οἱ καταστάσεις, μονάχα μέσ' ἀπ' τίς κάννες μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μιά ἐκροή συναισθηματικότερου λόγου ἐκεῖ ὅπου ὁ ἔρωτας τίθεται ὑπό διωγμό· ἡ **ἀντιβία** στήν κρατική **βία** ἀποτελεῖ πλέον καθῆκον τοῦ Πολίτη. Ἡ χαριστική βολή στό διεφθαρμένο κράτος-βιγλάτορα τῆς σιωνιστικῆς ἐμπορευματοκρατίας συνιστᾷ τήν ὑλοποίηση τῆς ἐπαναστατικῆς μας ἐκπυρσοκρότησης. Κι ἄν Πίστη εἶναι ἡ ἀξιωματική ὑπέρβαση τῶν αἰσθήσεων κατά τήν ἀποδοχή μιᾶς, ὑποκειμενικῆς ἤ μή, ἀλήθειας, ἐγώ θά πιστεύω πάντα στήν **Ἐπανάσταση ὡς προϋπόθεση δημιουργίας μιᾶς Πολιτείας Δικαίου!**

1. *Βλ.: TASCHENBROCKHAUS ZUM ZEITGESCHEHEN, ἐκδ. BROCKHAUS - Leipzig 1942, σ. 284.*
2. *Βλ.: Ὁμάρ Παξινοῦ ΒΑΣΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΑΡΑΒΟΕΛΛΗΝΙΚΟ, ἐκδ. ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ - Ἀθήνα χ.χ., σ. 51,52 καί 54.*

Η ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

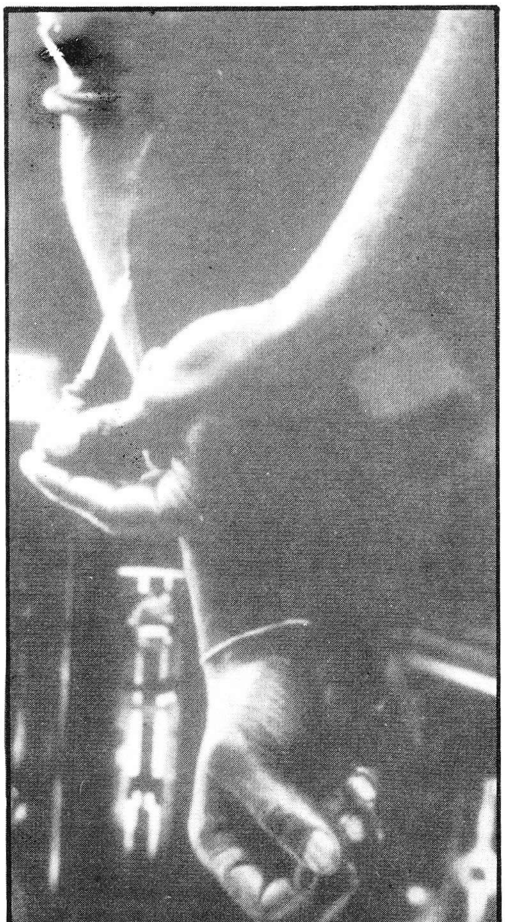
Η Τοπική αυτοδιοίκηση (Τ.Α.) είναι ένας νέος σχετικά θεσμός στην χώρα μας. Όπως και κάθε άλλος θεσμός στην Ελλάδα έτσι και η Τ.Α. έχει μεταβληθεί σε πεδίο κομματικών συγκρούσεων. ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ. θέλουν τους δήμους ως κομματικά τους φέουδα, το ΚΚΕ τους βλέπει ως ομάδες πίεσης ενάντια στην Κυβερνηση. Όλοι όμως συμφωνούν ότι η Τ.Α. είναι ένας σημαντικός παράγοντας του «πολιτικού γίγνεσθαι», κι αγωνίζονται για το πατρονάρισμά της. Στην ουσία στην χώρα μας δεν έχουμε Τ.Α., και αυτό διότι για να υπάρχει σοβαρη και υπεύθυνη Τ.Α. χρειάζονται οι δήμοι να έχουν το κατάλληλο νομικό καθεστώς μέσα στο οποίο θα λειτουργούν και θα δραστηριοποιούνται, τους ανάλογους χρηματοδοτικούς πόρους πάνω στους οποίους θα στηρίζονται, καθώς και μία **αυτόνομη «τοπική πολιτική» που δε θα ελέγχεται ούτε θα εμποδίζεται απ' την κεντρική εξουσία.**

Στην Ελλάδα βέβαια αυτά είναι επικίνδυνες ουτοπίες! Έτσι ένας ολόκληρος λαός παρακολουθεί σε συνέχειες τις αιματηρές κόντρες Κούβελα-Κυβερνήσεως. Ουδείς δηλώνει υπεύθυνος κι ολοι παίρνουν μέρος στο ανθρωποκυνηγητό! Ο Κούβελας έχοντας ως βασικό του σύνθημα: «Χούντα είναι θα περάσει»! και η Κυβέρνηση: «Φασίστα Κούβελα σου στέλνουμε τα Λοκ»! Δυστυχώς το ήθος της πολιτικής μας ζωής, καθώς και της Ελληνικής Δημοκρατίας ανά τους αιώνες, παραμένει αλώβητο. Σίγουρα για τα χάλια της Ελληνικής Τ.Α. δεν φταίει μόνο η κομματική πολιτική της κεντρικής εξουσίας. Όσο κι αν προσπαθεί ο κ. Έβερτ δεν μπορεί να μας πείσει ότι μόνο η κυβέρνηση φταίει για τη διαχειριστική ανικανότητα των δήμων και κοινοτήτων. Που ακούστηκε, για τα Ευρωπαϊκά δεδομένα, Τ.Α. να περιμένει να καλύψει τα λειτουργικά της έξοδα μόνο απ' τις κυβερνητικές εισφορές.

Είναι δυνατόν στην Ελλάδα του 1989 να περιμένουν οι δήμοι απ' τον κρατικό προϋπολογισμό, αυτόν που έχει έλλειμμα μόλις 1 τρις δρχ., να τους καλύψει και τα δικά τους ελλείμματα; Ο τρόπος σκέπτεσθαι των περισσοτέρων δημάρχων είναι σχιζοφρενικός. Εδώ ο κ. Τσοβόλας δεν έχει να πληρώσει τις συντάξεις του ΤΕΒΕ και τους μισθούς των Ελλήνων υπαλλήλων του εξωτερικού, θα δώσει λεφτά στους Γαργαλιάνους για πολιτιστικές εκδηλώσεις; Μαύρο Χιούμορ είπατε; Ίσως, αλλά αυτή είναι η σημερινή Ελληνική πραγματικότητα. Οι τοπικοί ραδιοσταθμοί συνέβαλλαν πρός την αστική κατεύθυνση της Τ.Α. Και το κρατικό μονοπώλιο της «πλη-

ροφορήσεως», έσπασαν, και αρκετούς πόρους έφεραν στους δήμους. Κι αυτό όσον αφορά τους μεγάλους δήμους. Διότι οι άλλοι, «προλετάριοι» ήταν πριν απ' την απόφαση για τη δημιουργία της τοπικής ραδιοφωνίας, «προλετάριοι» έμειναν κι ύστερα απ' αυτή. Και μιλάμε πάντα για τοπική ραδιοφωνία, κι όχι όπως θέλουν να την ονομάσουν οι Ανδριανόπουλος - Έβερτ - Κούβελας, δηλ. «ελεύθερη» ραδιοφωνία. Οτιδήποτε λειτουργεί στα πλαίσια ενός συστήματος, οπουδήποτε, δεν είναι «ελεύθερο» αλλά «δεσμευμένο» κατά τον α ή β τρόπο, χωρίς κατ' ανάγκη αυτό να είναι κάτι το κακό. Απλά οι λέξεις «ελεύθερη» και «ελευθερία» στερούνται ουσιαστικού περιεχομένου. Πέρα από μία συνειρμική φόρτιση δεν αντιπροσωπεύουν απολύτως τίποτα.

Τι όμως άλλαξε στους δήμους εκτός απ' την εισαγωγή της τοπικής ραδιοφωνίας; Σχεδόν τίποτα. Ή μάλλον κάτι άλλαξε. Τουλάχιστον στους μεγάλους δήμους της χώρας, επί νεοφιλελεύθερης διακυβερνήσεως τους έχουμε τη μεγάλη εισβολή της **αισχρής διαφημίσεως**. Και λέω αισχρή διότι δεν περιορίζεται μόνο απ' τα μέσα «πληροφορήσεως» αλλά διοχετεύεται παντού, τόσο ώστε να μπορούμε να μιλάμε για «διαφημιστική μόλυνση». Για του λόγου το αληθές κάντε μια βόλτα στο «φιλελεύθερο» Πειραιά του κ. Ανδριανόπουλου να δείτε στα πεζοδρόμια, σχεδόν όλα, διαφημιστικές ταμπέλες στη σειρά.

Περνάς απ' το ένα πεζοδρόμιο στ' άλλο; Φεύγεις από τις διαφημιστικές ταμπέλες της Interamerican και πας σ' αυτές της Amste. Διαφημιστικά κερδη λοιπον σε βάρος του περιβάλλοντος και της νοημοσύνης των πολιτών. Αυτό τον καιρό είχαμε τους μεγάλους αγώνες των περιθωριακών δήμων του Πειραιά, Δραπετσώνα, Κερατσίνι, Μοσχάτο ενάντια στα εργοστάσια που μολύνουν το φυσικό περιβάλλον και κάνουν τη ζωή των πολιτών ακόμα πιο προβληματική. Κανένα αποτέλεσμα. Μα αν υπήρχε η πραγματική Τ.Α. δεν θα έπρεπε να επεμβαινει ουσιαστικά σ' αυτά τα ζωτικά θέματα και να επιβάλλει το βραχυχρόνιο κλείσιμο των εργοστσίων που μολύνουν τον χώρο και την επιβολή αναλόγων χρηματικών προστίμων και ποινών; Φυσικά και έτσι έπρεπε να γίνει.

Η Τ.Α. στην Ελλάδα «μπάζει από παντού». Από τη μια η δημαρχιακή ανικανότητα, απ' την άλλη το φράγμα της Κρατικής εξουσίας. Διότι ποιά κυβέρνηση θέλει να λειτουργούν ανεξάρτητα δήμοι και κοινότητες μέσα σε δομές πραγματικής Τ.Α., όταν αυτοί οι δήμοι και κοινότητες δεν ελέγχονται από αυτή; και αυτό ανάγεται σε μια γενικοτερη πολιτική

αλλά και πολιτιστική κουλτούρα που υπάρχει ριζωμένη στην πατρίδα μας, ότι το κάθε κόμμα που κυβερνάει νομίζει ότι του ανήκουν κι όλας τα πάντα, απ' τον έλεγχο της διαχείρισης του δημοσίου χρήματος, έως ο «τρόπος ζωής» της επαρχίας.

Έτσι η Τ.Α. όπως κι όλοι οι θεσμοί σ' αυτόν τον τόπο είτε υπάρχει είτε δεν υπρχει, το ένα και το αυτό! Ίσως πάλι δεν πρέπει να είμαστε τόσο απαιτητικοί. Διότι όπως θα γνωρίζετε το επίσημο σλόγκαν όλων ανεξαιρέτως των κομμάτων είναι: «Η Τ.Α. στηρίζει τη δημοκρατία». Αφού λοιπόν έτσι είναι τα πράγματα, ότι είναι η «δημοκρατία» στην Ελλάδα, και το τι είναι το γνωρίζουμε όλοι ανεξαρτήτου ιδεολογικής τοποθετήσεως θα είναι και η Τ.Α. Σίγουρα πάντως η Τ.Α. είναι ένας θεσμός που πρέπει να μπει στο «στόχαστρο» των εθνικιστών. Διότι μας προσφέρει, αν την χρησιμοποιήσουμε σωστά, ένα πρώτης τάξεως δίαυλο, για να κτυπήσουμε το σύστημα, ν' αποκεντρώσουμε και ν' «απονεκρώσουμε» τις εξουσίες του συστήματος. Φανταστείτε ένα δήμο του οποίου το δημοτικό συμβούλιο θα ελέγχεται από εθνικιστές. Θα μπορούσε να λειτουργεί ως τοπική «κυβέρνηση». Θα μπορούσαμε να δείχναμε στο λαό, έστω μια μικρογραφία μιας εθνικιστικής πολιτείας θα είχε την δυνατότητα να συγκρίνει τις δυο μορφές «διακυβερνήσεως». Του συστήματος και της δικής μας.

Μέσα απ' τις γραμμές της Τ.Α. θα ήταν δυνατόν να δίναμε ένα μεγάλο πολιτικό αγώνα. Οι κυριώτερες πλευρές αυτού του αγώνος είναι οι ακόλουθες:

α) Προστασία της οικολογικής ισορροπίας του δήμου και περιοχής, απ' την κακή και πρόχειρη λειτουργία των εργοστασίων (εάν υπάρχουν).

β) Ουσιαστική συμπαράσταση στους αγώνες των εργαζομένων σε πλήρη συνεργασία με το τοπικό εργατικό κέντρο.

γ) Πολιτιστική αναβάθμιση των κατοίκων του δήμου, μια και η Τ.Α. είναι σ' άμεση επαφή με το λαό, στον οποίο μπορεί να περάσει μια νέα αντίληψη, μια νέα «κουλτούρα», έξω απ' τα αμερικανικά και καταναλωτικά πρότυπα.

δ) Δημιουργία δημοτικής τράπεζας που να βοηθά το λαό στο οξύ στεγαστικό πρόβλημα, τους επαγγελματίες στις εργασίες τους και την ενίσχυση μεικτών δημοτικών επιχειρήσεων.

ε) Ίδρυση δημοτικής τράπεζας αίματος, που να καλύπτει τις τοπικές ανάγκες των νοσοκομείων σε αίμα.

στ) Λειτουργία δημοτικού τύπου, ραδιοφωνίας, τηλεοράσεως εάν αυτό είναι εφικτό, προσφέροντας πραγματική ενημέρωση και πλουραλισμό όλων των απόψεων, και πιο πολύ των μη καθιερωμένων...

Αυτές είναι ορισμένες κατευθυντήριες γραμμές πάνω στη σωστή λειτουργία της Τ.Α. Ενός θεσμού που αν δοθεί στα χέρια των φιλελεύθερων και των κομμουνιστών θ' αποτελέσει τροχοπέδη στον αγώνα για το σπάσιμο της σημερινής κρατικής εξουσίας, καθώς και της αναπτύξεως νέων σχέσεων κι αντιλήψεων μεταξύ της «απρόσωπης» εξουσίας και του πολίτη.

Η Τ.Α. είναι ένας θεσμός μέσα στον οποίο το εθνικιστικό κίνημα μπορεί και πρέπει να δώσει σκληρές και νικηφόρες μάχες ενάντια στην σιωπή, τη διαστρέβλωση και την απομόνωση που μας έχει τοποθετήσει το αστικό κράτος.

Σοφία Χριστοφή

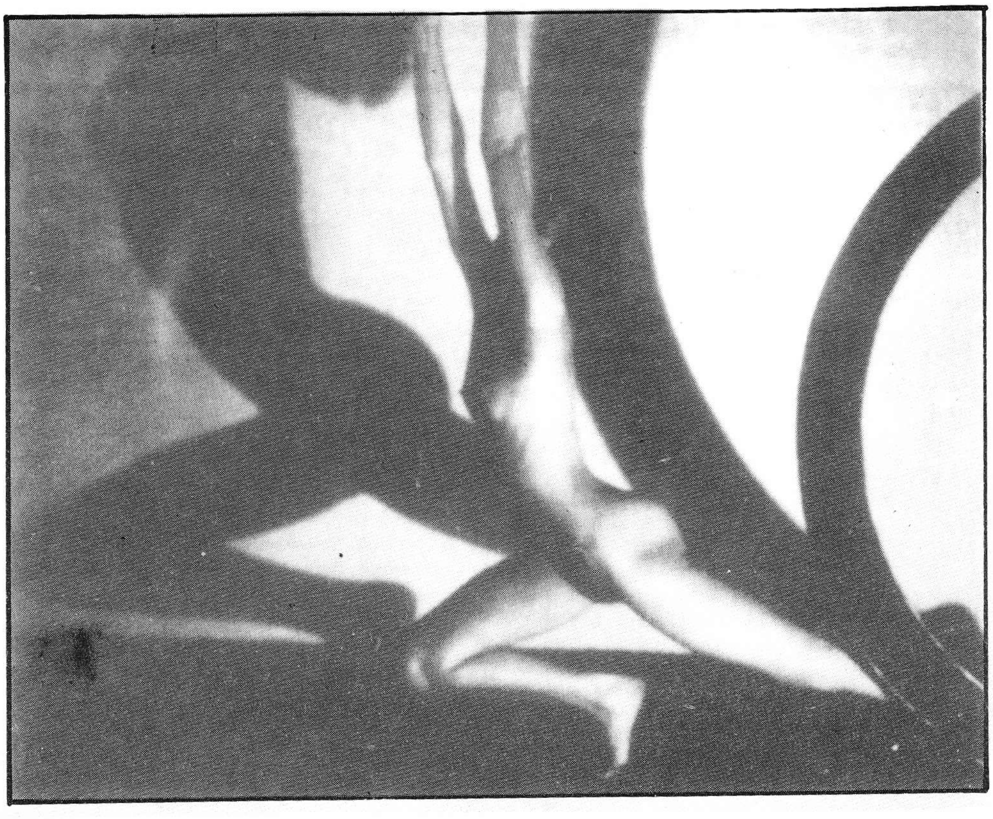
ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

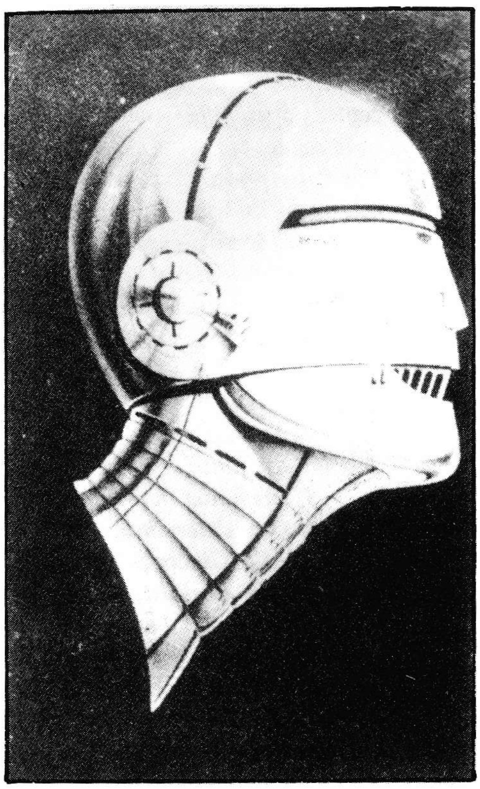
Με την αλλαγή του πολιτικού σκηνικού απ' τα μέσα της δεκαετίας του '60, οι σοσιαλδημοκράτες υπερισχύουν των χριστιανοδημοκρατών έχουμε την εισβολή της δογματικής μαρξιστικής σκέψεως στην οικονομική ζωή της Ευρώπης. Στηριζόμενοι στην «οικονομική» σκέψη της σχολής της Φραγκφούρτης (ΜΑΡΚΟΥΖΕ, Αντόρνο, Πόπερ), οι ιθύνοντες της τότε πολιτικής ζωής, προσπαθούν να μετατρέψουν τις δομές του κράτους. Κατ' αυτό τον τρόπο η ισχύουσα φιλελεύθερη αντίληψη του «λιγότερου κράτους» παραχωρεί τη θέση της στο «περισσότερο κράτος». Ας εξετάσουμε κάπως και τα δύο αυτά ρεύματα σκέψεως.

Οι φιλελεύθεροι ανέκαθεν ήθελαν η σφαίρα της οικονομικής ζωής να μένει έξω απ' τις δραστηριότητες του κράτους. Πάντα έβλεπαν το θεσμό του κράτους ως ένα «αναγκαίο κακό». Είδαμε όμως παράλληλα, ότι όποτε χρειάσθηκαν οι καπιταλιστές την βοήθεια του κράτους για να ξεπεράσουν τις όποιες δυσκολίες τους, συνεργάστηκαν μαζί του. Το έβλεπαν όμως πάντοτε ώς ένα βοηθητικό εργαλείο.

Η φιλελεύθερη σκέψη δεν αναγνωρίζει στο κράτος καμμία βούληση, κανένα σκοπό πέρα απ' τη διατήρηση της «κοινής ησυχίας». Αυτή η θέση της φιλελεύθερης σχολής δεν είναι τυχαία. Οι καπιταλιστές βλέπουν στο κράτος ένα μεγάλο εχθρό, έναν ισχυρό αντίπαλο. Γνωρίζουν καλύτερα απ' όλους ότι αν το κράτος «απολυτοποιηθεί», αποκτήσει «μια θέληση και θέση ανώτερη απ' την κοινωνία» (Χέγγελ), μπορεί να τους συντρίψει, να τους αφαιρέσει τα προνόμια που τους έχει χορηγήσει το αστικό κράτος. Με λίγα λόγια αν το κράτος αποκτήσει μια εθνικοεργατική μορφή, τότε σ' αυτό το κράτος, οι καπιταλιστές δεν έχουν καμμία θέση.

Ως «αντίθεση» σ' αυτή την αντίληψη η σοσιαλδημοκρατία έφερε την κρατική υπερσυσσώρευση. Μια κρατική υπερ-συσσώρευση, που απόλυτα μόνη της δεν είναι κάτι το κακό, αλλά συνοδευόμενη από «μαρξιστικούς» πειραματισμούς στην οικονομία, διόγ-

Το μεγαλύτερό της λάθος πέρα απ' αυτό, ήταν ότι είχε το «θράσος» να πιστεύει ότι μπορεί να συμβαδίσει σοσιαλισμός και κοινοβουλευτισμός! Ότι θα μπορούσε ποτέ η μεγαλοαστικη ταξη να δεχτει στο δικό της γήπεδο, τ' οποίο αποτελεί η «δημοκρατία», νίκη των αντιπάλων της. Όταν συνειδητοποιήθηκε αυτό, «ξεχάστηκε» ο σοσιαλισμός για να παραχωρήσει τη θέση του στην «κοινωνική» παρέμβαση. Η αριστερά έπασχε, διότι σήμερα η αριστερά έχει μεταβληθεί σε δεξιά, από ένα «παιδικό λαϊκισμό», στον οποίο προσπαθούσε να συνταιριάσει την ενσωμάτωσή της στο αστικό κράτος, και τις παιδικές αναμνήσεις του σοσιαλισμού της. Με το γκρέμισμα των οραμάτων της και των «αγώνων» της, δέχτηκε το ένα πίσω απ' το άλλο τα χτυπήματα της δεξιάς, που με τό πρόσωπο του νεοφιλελευθερισμού, και με το ατού της αριστερής αποτυχίας, ανέβαζε τις πολιτικές της μετοχές.

Κάπως έτσι περάσαμε απ' το λιγότερο στο περισσότερο κράτος και ξανά στο λιγότερο. Για μας όμως τους εθνικοριζοσπάστες το πρόβλημα δεν τίθεται όπως το θέλουν οι φιλελεύθεροι «λιγότερο ή περισσότερο κράτος, αλλά **τι μορφή θα έχει το κράτος.**

Διότι ναι μεν είμαστε κατά του φιλελεύθερου λιγότερου κράτους, διότι δε μας επιτρέπει να κτυπήσουμε το μεγάλο κεφάλαιο και ν'

κωση του κράτους-πρόνεια χωρίς όμως παράλληλη αναζήτηση χρηματοοικονομικών πόρων, οδήγησαν σε κρατική υπερ-χρέωση. Θύμα αυτού του ιού της «αριστεράς» έπεσε και το ΠΑΣΟΚ, με τα τεράστια δημοσιονομικά ελλείμματα, την πλήρη αποτυχία των ΔΕΚΟ (Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών), καθώς και τον εμπαιγμό της ΑΓΡΕΞ και των γεωργικών συναιτερισμών. Η αριστερά του '60 δεμένη ακόμα με το μαρξισμό πίστευε κι αγωνιζότανε για το σοσιαλισμό, ένα σοσιαλισμό όμως χαραγμένο σε τελείως λάθος βάσεις.

ανατρέψουμε τα σημεία στήριξής του καπιταλισμού, αλλά κι ούτε συμφωνούμε με το αστικό περιεχόμενο του περισσότερου κράτους. Το δικό μας κράτος δεν είναι ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο, πάνω δε απ' όλα δεν είναι λογοπαίγνιο. Είναι κράτος που αναλαμβάνει πρωταγωνιστικό ηγεμονικο ρόλο σ' όλες τις πτυχές της ανθρωπίνης ζωής και δραστηριότητας, στην πολιτική, οικονομία, κοινωνικές σχέσεις, νομικό καθεστώς, πολιτιστική έκφραση. Είναι κράτος τ' οποίο βρίσκεται στην υπηρεσία του έθνους και των λαϊκών διεκδικήσεων, με δική του σκέψη και δράση, που προστατεύει και υπερέχει της έννοιας «λαός».

Τό «σμιτικό» ή «χεγγελιανό» κράτος δεν υπόκειται στη θέληση ορισμένων οργανωμένων ομάδων και συμφερόντων δε λογοδοτεί σε καμμία «τάξη», δεν εκφράζει μία κάστα. Είναι κράτος εθνικό αλλά και λαϊκό (σοσιαλιστικό), που καθοδηγεί την εθνική του κοινωνική ζωή, δίνοντας στην οικονομία όποια πολιτική γραμμή εξυπηρετεί τα εθνικολαϊκά συμφέροντα.

Το εθνικοεργατικό κράτος δεν είναι ολοκληρωτικό όπως τ' ονομάζουν μερικοί. Αλλα και παλι τι θα πει «ολοκληρωτικό». Όλα τα πολιτικά συστήματα είναι ολοκληρωτικά σε λιγότερο ή μεγαλύτερο βαθμό. Μήπως η «δημοκρατία» δεν εφαρμόζει την πολιτική της χωρίς να έχει τη συναίνεση των κομμουνιστών και των εθνικιστων;

Αυτό δεν είναι ολοκληρωτισμός; Το εθνικοεργατικό κράτος είναι **ολοκληρωμένο,** διότι αντλεί τη δύναμή του από το κοινωνικό σύνολο, λειτουργώντας ως προστάτης του κι όχι ως δεσμοφύλακας.

Σαν υπερ-κρίσιμη εποχή μας η δημιουργία ενός τέτοιου κράτους εθνικοεργατικού, είναι αναγκαία για την εθνική κοινωνική μας επιβίωση. Στην Ευρώπη του 1992 τα κράτη και τα τοπικά κοινοβούλια θα είναι τρομερά υποβαθμισμένα έναντι του Στρασβούργου και του «δικαίου» της Ευρωπαϊκής κοινότητος.

Όπως έλεγε και ο Έβολα: «λόγω εξασθενήσεως της πρωταρχικής δυνάμεως, δυνάμεις υποδεέστερες αποκτώντας υπεροχή αποσυνθέτουν τα πάντα». Η εθνική μας πολιτική και πολιτιστική ισοπέδωση απ' τη διεθνιστική θέληση της κοινότητας, μπορεί ν' ανακοπει μόνο απ' την ύπαρξη ενός ισχυρού κρατους. Δυστυχώς όμως αυτό είναι αδύνατο μέσα στην ΕΟΚ, στην οποία η λέξη κράτος συμψηφίζεται μ' αυτή του δημοσίου υπαλλήλου! Η πρόσφατη πρόταση του Ρήγκαν στη

συνδιάσκεψη των επτά στο Τορόντο για την παγκόσμια επέκταση του εμπορίου, κονιορτοποιει την αναγκαιότητα του κράτους **Ο φιλελεύθερος «προυντονισμός» που αναπτύσσεται αναγνωρίζει στο κράτος τον κυριώτερό του εχθρό.**

Το κράτος πέθανε για το φιλελεύθερο καπιταλισμό, σε λίγο θα το ακολουθήσει και η εννοια «έθνος», όχι βέβαια με τη σημασία της φυσικής εκμηδενίσεως, αλλά με το «πολιτικό» και πολιτιστικό περιεχόμενο της λέξεως. Ο αγώνας των εθνικιστών στην ενοποιημένη κοινή αγορά γίνεται τρομερά δύσκολος και οι κινήσεις μας πρέπει να είναι προσεχτικές, να πηγάζουν από μία εγκεφαλική σκέψη κι όχι απ' τον αυθορμητισμό μας.

Συνοψίζοντας επαναλαμβάνουμε ότι το θέμα της μορφής και της **έκτασης,** του κράτους **δεν είναι ποσοτικό αλλά ποιοτικό.**

Το πρόβλημα δε λύνεται μ' ερωτήματα του τύπου λιγότερο ή περισσότερο κράτος, αλλά με **τι** κράτος, τι αξίες θα ενσαρκώνει και θα μετουσιώνει αυτό το κράτος. Η μόνη μορφή κράτους που αποδέχεται οργανικά τις συνιστώσες του έθνους και του λαού είναι το εθνικοεργατικό. Αυτό το κράτος είναι η μόνη μας λύση στα επόμενα αποφασιστικά χρόνια.

Γιώργος Παναγάκος

Χέρμπερτ φον Κάραγιαν: Ο Αυτοκράτωρ

Το όνομα του Κάραγιαν άρχισε να γίνεται γνωστό από το 1935 όταν προσχώρησε στο Ε.Σ. κόμμα.

Σύμφωνα όμως με τα λεγόμενα του ίδιου η εγγραφή του στο Κόμμα έγινε αποκλειστικά και μόνο για λόγους σκοπιμότητας, ήθελε να διαφυλάξει την θέση του διευθυντη στην όπερα του Άαχεν!!!

Η επαφή όμως του Κάραγιαν με τους Ε.Σ. κύκλους είχε αρχίσει δύο χρόνια νωρίτερα, από το 1933, κάτι το οποίο αποκάλυψε και ο βιογράφος του, ο Ρότζερ Βον. Έτσι το επιχείρημα της «αναγκαστικής προσχώρησης» παραμένει ένα μεγάλο ερωτηματικό που συνοδεύει ακόμα και σήμερα το όνομά του.

Πώς όμως ο Καραγιαν εξελίχθηκε ένα μουσικό φαινόμενο του αιώνα μας;

Βέβαια αυτό οφείλεται στην αδιαφιλονίκητη μουσική του ιδιοφυΐα.

Κάτι που ανατρέπει την θλακώδες επιχειρηματολογία αυτών των οποίων οι ιδέες έρχονται σε αντίθεση με τους κανόνες της κληρονομικότητας, και τους μηχανισμούς της γενετικής.

Αλλά υπάρχουν και κάποια ακόμα γνωρίσματα στο χαρακτήρα του που συντέλεσαν στην άνοδό του. Τον διακρίνει μια μοναδική αφοσίωση στους διάφορους στόχους του, αφοσίωση στα μουσικά του οράματα και στην μανία του για τελειότητα. Αφοσίωση στην ορχήστρα του, τη Φιλαρμονική του Βερολίνου, και στους νέους μουσικούς που ο ίδιος έχει αναδείξει.

Μπορεί στο Βασιλικό Κολλέγιο Μουσικής του Λονδίνου να καλλιεργεί κανείς τις μουσικές του ευαισθησίες, μόνο όμως μια μαθητεία στο πλευρό του Κάραγιαν θα του αποκαλύψει τους τρόπους με τους οποίους θα γίνει μουσικός. Τα μαγικά χέρια αυτού του υπηρέτη της μουσικής κινούν τα νήματα ενός δικτύου που ο ίδιος διευθύνει. Πίσω από το όνομα του μεγάλου αυτού μαέστρου ερωτοτρόπησαν οι τράπεζες της Ελβετίας πολλοί ισχυροί πολιτικοί άνδρες και βέβαια η βιομηχανία της μελωδίας.

Αναφέρεται πως το 1/3 του τζίρου της DG (Ντόυτσε Γκράμοφον) από τις πωλήσεις δίσκων κλασικής μουσικής υπολογίζεται πως προέρχεται μόνο από τους 330 μεγάλους δίσκους που ο Κάραγιαν ηχογράφησε μαζί της από το 1933. Εκτιμάται πως το ετήσιο ποσοστό της συμμετοχής του Κάραγιαν σε αυτά

τα κέρδη πρέπει να φτάνει γύρω στα 10 εκ. μάρκα (48 εκατ. δρχ. και αυτό μόνο από τα συμβολαιά του από την D.G.)

Ο δεσποτισμός στη συμπεριφορά του Φον Κάραγιαν όμως φαίνεται πως ξεπερνά τα αυστριακά σύνορα, για να δώσει τον τόνο και στις σχέσεις του με την Φιλαρμονική του Βερολίνου. Εδώ όπου ο Κάραγιαν γιόρτασε τους μεγαλύτερους θριάμβους στην καριέρα του ανταμειβόμενος βέβαια με παχυλές εισπράξεις. Η παρουσία του θεωρείται σαν τεκμήριο του διεθνούς μουσικού κύρους της «διαιρεμένης πόλης».

Κανένας δεν πέτυχε ποτέ να συγκινήσει τόσους πολλούς ανθρώπους διευθυνοντας ορχήστρες κλασικής μουσικής περισσότερο από αυτόν τον μουσικό Αυστριακό.

Ένα φαινόμενο αυτοκυριαρχίας και δύναμη υποβολής. Ένας υπερ-άνθρωπος που συγκλονίζει τους πάντες σε κάθε του κίνηση, ακούραστος υπηρέτης της μουσικής αρμονίας.

Πράγματι ο Φον Κάραγιαν είναι μία από τις μεγαλύτερες και πιο πολύπλευρες καλλιτεχνικές φυσιογνωμίες όλων των εποχών. Είναι από τους ανθρώπους αυτούς, που ή θαυμάζει κανείς απεριόριστα ή παίρνει θέση εναντίον του (λόγω του παρελθόντος του). Κανείς όμως δεν μένει αδιάφορος.

Παναγιώτης Τσιώλης

Χαιρετίζουμε
την έξοδο από
τα δημοκρατικά κάτεργα
του συντρόφου μας
Αριστοτέλη Ηρ. Καλέντζη
μετά από δωδεκαετή εγκλεισμό

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ARISTOTELES HERC. KALENTZIS
POLITICAL PRISONER
SUCH IS THE PRESENT - DAY JUSTICE IN GREECE

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ - ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ 3

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΙΣΥΡΗΣ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΡΕΜΑΛΙΑ

ΕΥΡΩΤΑΣ